

D 33

Éjkék szívtengerszem

**Deák László
Sándor**

D 33

Deák László Sándor

***Éjkék
szívtengerszem***

2018 AUG. 0 1

Impresszum

Éjkék szívtengerszem
2016

Tipográfia, tördelés, szerkesztés: Padányi József

Lektorálás: *Csatlósne Radeczki Mária és Pelle Anna*

Könyvben szereplő illusztrációk: *P. Dányi Gabriella*
festményei

Borító terv: *P. Dányi Gabriella* képei alapján
Padányi József

Ajánló

Két ember hasonlósága út a szimpátiához, a köztük lévő apró különbségek teszik barátsággá kettőjük kapcsolatát.

Pár éve közösségi oldalon olvastam először Deák László Sándor írásait. Az akkor még arc nélküli ismeretlen, versei okán úgy sejlett fel előttem, hogy komoly gondolkodású, mély érzésű ember, de amikor másokra tekint, biztosan mosolyog, és ha tükörbe néz, a líra huncutul rákacsint. Két éve a Magyar Alkotók Internetes Társulásának Antológia bemutatóján személyesen is megismerkedtünk.

Következő év nyarán, mindketten részesei lehettünk a Kazincbarcikai Kazinci Klub születésének, mint alapító tagok.

Laci verseivel könnyen elvarázsolja olvasóit, ahogy érzékeny lelkvilágát nyíltan vállalja és színes hasonlataival életre kelti a benne feszülő érzelmi hínárt. A kötet egy egész emberöltőt ölel át, válogatás a gyermekkortól napjainkig, a teljesség igénye nélkül.

Tartalmilag szerteágazó, a hálás gyermeki szív megnyilvánulása, a szerelem mámoros érzésének megéneklése, és a Társ iránt érzett tisztelettel átszőtt, mámor megvillantása mellett, a világról alkotott gondolatok, és a természeti jelenségek csodálata is jelen van.

Különleges képet fest, ahogyan összekapcsolja a természetben előforduló ritkaságokat, vagy csak egyszerűen szemét gyönyörködtető jelenségeket a bensőjében dúló érzelmeivel. Nem véletlenül használtam a fest kifejezést, mivel nekem színesek Laci írásai, így tiszteletem jeléül képeimmel próbálok keretet adni, a verseskötet végén néhány illusztrációval. Többről szól e könyv, mint gondtalan szórakozással egybekötött bemutatkozás, bármely korosztály számára ajánlom, evezzen velünk ki álomhajónkon, és andalodjon el a versek olvasása közben.

P. Dányi Gabriella

Rózsaszín rózsaszál

*Szép rózsaszín rózsza kertünk ékessége,
Csodás félig nyitott bimbója, levele zöldessége
A rózsatő ékessége.
Tüskéi, mint megannyi leánykarmok, élesek s vadak.*

*Virágok tündérkirálynője,
Csodálat s hódolat teremője.
Sziromlevelei, mint megannyi szerelmes levél,
Illata csodálatosabb majd mindennél.*

*Száz mesébe illő szépség,
Tündércsoda s isteni bőség.
Szerelmes szó s töménytelen kincs helyettesítője,
Boldogító édes mámor teremője.*

*Ha szívből adod egy szál többet ér,
Mint a világon a legszerelmesebb levél.
A mindenség csodáinak egyesülése,
Ez egyetlen szál rózsza eszmei értéke.*

*Ne feledd hát, a rózsza szép alkalmi virág,
Mely helyett szebbet s jobbat nem talált a világ.*

Rózsüzenet

*E rózsaszál legyen most kincsed,
Hidd el, tiszta szívemből adom néked.
Virága Istenek szép kertjéből való,
Neked nyílott s a kezedbe való.*

*Remélem, úgy fogadod, ahogy adom neked,
Szívtől szívig száll vele az üzenet.
A reggeli harmat még érintette szép szirmait,
De a tövéről elválasztották, hogy a tied legyen ma itt.*

*Zöld levelei egy-egy szó a szívedhez,
Tövises szúrós szára a borítékja kis kezedhez.
Vigyázz, meg ne szúrja újaid hegyét,
A tüske csak a borítékon a levélpecsét.*

Vigyázz hát!

*Vigyáz, ne hogy elolvashassa más is a tartalmát,
S őrzi neked csodálatosan szép virágát.
Hát jól gondold meg, milyen választ küldesz nekem,
Hisz e virág a tiszta boldogság és szerelem.*

Nyíló vörös rózsza

*A vörös az örök szerelem színe.
A rózsza a virágok királynője.
A vörös rózsza az én szerelmem nyíló virága,
Ami a szívemből hajt a szívedtől e világra.
Letépem ezt a gyönyörű rózsát, boldogságom virágát,
Néked adom, mint szívem igaz szerelmének ajándékát.*

Rózsza, rózsza

*Rózsza, rózsza, vörös rózsza, csodás virág,
Miért vagy ily szép, ha gonosz a világ?
Miért izzik színed lobogva, mint a tűz,
Ha szívemben a magány szerelmet űz.*

*Rózsza, rózsza, vörös rózsza, illatos virág,
Mikor lesz végre szép és vidám a világ?
Ha beleszagolok drága, vörös kelyhedbe,
Szívem mindjárt rátalál a mennyekre.*

*Rózsza, rózsza, vörös rózsza, tüskés virág,
Csak álmaimban mesés ez a nagyvilág.
Tüskéiddel olyan vagy, mint a drága nők,
Kik bántottak, elhagytak, kik szédítők.*

Rózsaszín rózsza édes illata

*Kertemben sétálva szívem szomorúságával,
Megérintett egy finom illat a rózsák álmával.
Rózsaszín rózsák ontják a méznél édesebb illatot,
Így szívem tőlük néhány mesés pillanatot kapott.*

*Csodálatos ez a szédítő érzés általuk,
Leírhatatlan szépségük és látványuk.
Vágytam érezni egyre még édes meséjét,
És mohón szippantottam be drága kéjét.*

*Elrepített engem a távoli múltba az álom szárnyán,
Amikor boldogan adtam rózsát, és örült a mátkám.
Édes illatú rózsáért cserébe forró csókot kaptam,
Nagyot dobbant szívem érte, szerelmét habzsoltam.*

*Mint minden csoda ez is eltűnt végleg, örökre,
Már csak az álmaimban látom, pillanata röpke.
Nincs már boldogság, nincs csók rózsáért cserébe,
Egyedül maradtam itt a rózsákkal, kábít meséje.*

*Ébredj vágyálmodból, szól rám egy szellő,
Teljesen beborít a mámoros, édes illatfelhő.
Feleszméltem, lám könnyes a két szemem,
Hiába a rózsza illata, oly nagyon üres a szívem.*

Rózsák

*Szívemnek a rózsza a legszebb az összes virág közül,
A szerelem szótlan édes hangja az áhított szép szív körül.
A virágok tündér királynője ő, nincs szebb a világon nála,
Drágakövekkel és csodálatos kincssel felér egyetlen szála.*

*A rózsza olyan, mint egy gyönyörű fiatal és vadóc kislány,
Virágja csodálatos feszes és színes, illata mesés talány.
De szára tüskékkel teli éles-hegyes veszély, mint vad körmök,
Levelei megannyi fényes zöld élet megfejthetetlen és örök.*

*A vörös szín a szenvedély és a boldog szerelem csodáját rejt,
A rózsaszín a vágyakozó remény megannyi gyönyörét sejt.
A kék színű felejthetetlen, nagyon egyedi, mint az örök szerelem,
Talán ilyen szerelem nincs, és kék rózsza sincs csak a mesében.*

*A kék szín csak mesterkél, kéktintával mérgezett fehér rózsza,
Bár amilyen halálos olyan hihetetlenül szép, egy igazi múzsa.
A fehér virág a tisztaság és az ártatlanság igazi beteljesedése,
Még a sárga az irigység és a féltékenység bántó beismerése.*

*Ezért nem mindegy mikor milyen színű rózsával kedveskedsz,
Mert minden szín és minden szép virág egy üzenet a kedveshez.
Egy romantikus üzenet, mely talán szebb, mint egy szerelmeslevél,
Melyet egy szerelmes szív szán ajándéknak a csodás szerelemért.*

Fehér rózsza

*Egy rózsaszál hajlott felém,
Melynek az illatát érzem én,
Vágyva édes fényes kelyhét,
Érezni százszor szép mesét.*

*Orrom szirmai közé dugtam,
Illatától mámorosan bódultam,
Álmodva csodás látványát,
Boldog szívem kis csillagát.*

*Oly szép és eleven volt e rózsza,
Megérintett kedves szép mosolya,
Csak néztem szemem melegével,
Csókoltam forró szívem hevével.*

Álmaim szárnya

*Ha álmaim szárnya leszakadna,
És fentről a sötét mélybe zuhanna,
Tragédia lenne az, szívemnek,
Könnye csurranna lelkemnek.*

*De lám még repül s szárnya ép,
Meséket, álmokat hoz mely szép,
Bánatba így vidul szívem kicsit,
Könnyek közt lelkem szól, csitt.*

Egy mesebeli találkozás örömére

*Ma egy régi tűz mellett melegedett a szívem újra,
S oly jólesett kalandozni egy kicsit a múltba.
Jó volt újra látni téged, oly szép vagy kedvesem,
S azt tenni, amit még sohase, veled beszéltem.*

*Neved csengése sem változott nékem azóta,
Szívemnek ugyan olyan szép örökzöld muzsika.
Mintha kinyílt volna a valóság álomkapuja,
Ma is gyönyörű voltál, mint mindig Gizka.*

*Szemed fénye először csillogott úgy rám, hogy akartad,
Ajkad csengő muzsikája volt néhány szép szavad.
Mit nem adtam volna ezért a kincsért a múltban
Talán az életemet is vidáman vetettem volna a sutba.*

*Mint azelőtt, szívem most is bután kalimpált,
Kapott egy kis emléket, kedves kis nosztalgiát.
Hogy mit jelent ez nékem, talán Te magad sem érted,
Sok-sok örömet, és egy gyönyörű emléket.*

*Köszönöm, hát Néked ezt a kis boldogságot,
Szívem zöld rétjén kinyílt néhány szál virágot.
Talán majd egyszer több virág nyílik rajta,
S lehet majd tiéd is belőle egy bokréta.*

Köszönöm Gizkácska

*Nagyon sokat gondolkodtam azon, hogy felhívjalak e most Téged,
De úgy gondoltam, a bizonytalanságtól rosszabb semmi nem lehet.
Bevallom, kicsit félve emeltem fel a telefonkagylót és tárcsáztam.
Légy bátor, már nincs vissza út, kicsörög a telefonod általam.
Féltem nem fogsz-e az életed vérszívó kullancsának tartani engem,
S reméltem bizakodva, hogy nem fogsz lerázni szépen, illedelmesen.*

*Szerencsére nem így történt, s átadhattam szülinapi ajándékom,
Bár nem volt mesebeli nagy kincs, holmi értékes drága ékes lom.
Szerény aranyozott kék köves fülbevaló s egy kevés édesség,
Egy versecske és egy rózsaszál, kertünk ékessége, szépség.
Boldog voltam, hogy ajándékomat mosolyogva elfogadtad,
S láthatatlanul örült szívem, szárnyalt repdesett nagyokat.*

*Mekkora hihetetlen óriás szerelem kötött engem a nevedhez,
Még ma is, ha látlak szívem nagyot dobban, s Téged így jelez.
S az a két drága puszi, amit arcomra adtál búszúzóul nekem,
Nagy meglepetés volt, s van most már egy gyönyörű emlékem.
Jó volt Veled, köszönök mindent, a szavaidat s a pillantásaidat is,
Azt a napfényes csodás órát, mely oly hamar elszállt, vagy nem is.*

A szerelem égi kincs

*A szerelem hatalom, amit értékért megvenni nem lehet,
A szerelem tűz melyet eloltani vízzel nem lehet.
A szerelem kincs mely nincs még egy a világon,
Ha elveszíted, semmi nincs, ami nála nélküle jobban fájjon!*

Fehér takaró

*Most jött el hozzánk az igazi tél idén,
Ha nem látnám vakító fényét, el sem hinném.
Mindent fehér szikrázóan tiszta hó takar,
És úgy néz ki, mint ami el sem akar olvadni egy hamar.*

*Úgy hull az égből az én Istenem hópelyhe,
Mint bánatos szemem izzó könnycseppje.
Beborítja a tájat, mint óriás fehér takaró,
Hiányzott nagyon, s most hogy eljött végre, jaj de jó.*

Marianna napra

*Jártam, keltem, sétáltam november elején,
Egy kismadár ül csicseregve fa ága hegyén.
Kérdeztem tőle érdeklődve, „milyen nap van ma?”
És már csicsergi is: „november elseje, a névnap Marianna.”*

*Emígyen a kismadár csicsergése sárga levelek között,
Tudtomra hozta a naptár ma téged köszönt.
Ezért hát én is boldog névnapot kívánok neked!
E köszöntő, tiszta felhőtlen boldogságban érjen téged!*

*Tudom, az örömed lehetne sokkal, de sokkal nagyobb,
Ha ajándékom nem ily szerény lenne, hanem az álmod.
Sajnos csak ennyire telik tőlem, de ezt tiszta szívből adom,
Fogadd hát szeretettel e néhány sort s kicsinyke ajándékom.*

Kiss Évike emlékére

Egyre többet gondolok Rád, te szép, aranyszőke hajú kislány,
Mosolygós arcod és égnél kékebb szemed már oly halovány.
Emlékeim Rólad már megfakultak, mint régi sárga fénykép,
Ez nem is csoda, hisz régen elmentél, és itt hagytál végképp.
Tudom, nem te döntöttél így, nem te akartál menni, küldtek,
Pedig én lélekszakadva csodálatlak és nagyon szerettelek.
Imádtam aranyszínű szőke hajad hosszú selymét simogatni,
És olyan szép volt benne az a világoskék fehér pöttyös masni.
Szerettem égszínkék szemed gyémánt fényű tükrébe belenézni,
És amit fényes kékségében ott találtam kétely nélkül elhinni.
Pedig még csak tizenkét éves voltál.

Amikor foghattam kicsi kezed, nagyon boldogok voltunk,
A Nap fényében fürödve a kis faház mellett olvastunk.
Játék és rosszalkodás tette mozgalmassá iskolai napunkat,
És az őszi meleg napfénye simogatta gyermeki hamvas arcunkat.
Hihetetlenül boldog idők voltak azok a kisiskolás évek,
Ha múltat keresve, saját emlékeimben kutatva visszaneztek.
Sokszor sokkolta az iskolai tanulás és kööttség kicsi lelkünket.
De téged megfosztott az élet álmoktól, szép emlékektől,
Túl hamar elmentél, s most letekintesz rám a felhőkből.
Pedig akkor még csak tizenkét éves voltál!

Sokáig úgy gondoltam az életem nehéz, szomorú nélküled,
Hiányoztál nagyon, hiányzott édes mosolyod, szerető szíved.
Megsirattam hiányod szívemben s a könnyem arcomon csordult,
Szíved helyére szívemben az üres fájó magány sikítva tódult.
Kellett idő szívemnek, mire hiányodat valahogyan feldolgoztam,
Emlékképed és neved hallatán már nem könnyeztem, zokogtam.
Sírodat sok-sok év múlva fiatal felnőttként találtam meg,
Ahol a föld nyirkában nyugszik vidám gyermeki szíved.
Valahányszor meglátogatlak szívem már hiába dobban érted,
Fáj, hogy elmentél, az emlékezés virágát hozom el Néked.
Pedig még csak tizenkét éves voltál.

Sírköveden két bánatos kőgalamb ült, és vigyázta álmod,
Mára már csak az egyik maradt, ki osztja örök magányod.
Milyen borzalmas magányosan, egyedül feküdni a hideg földben,
De talán lelked a Nap melegét élvezi fent az örök Mennyben.
Nevedet, hogy éltél, egy márványlap őrzi féltőn, a csendben,
Ez maradt nekem és egy fénykép, meg az emlékek a fejemben.
Magányos, kifosztott, és gazos sírodat látva borzongás tölt el,
Nem hiányzol ezen Földön senkinek, az emléked sem kell?
Szíved bennem elevenen él, arcod mosolya lelkem féltett kincse,
Ha én is meghalok majd, talán az lesz röpke életed valódi vége.
Pedig még csak tizenkét éves voltál!

Most zúgva morog a nyugtalan novemberi jegesen maró hideg szél,
Zaja szívemben, mint fájdalmasan síró lelked dermesztő hangjaként él.
Kis tobozkoszorút hoztam sírodra, nem múltó szeretetem jeléül,
Szemem sarkában bánatos szívem könnycseppje dideregve ül.
A kisfiú ki valaha voltam, most bennem él félszegen, én vagyok,
Az a szív mi akkor érted dobogott, most újjászületve bennem dobog.
Az érzés, mely régen érted a kéklő égboltot hasítva a csillagokig hágott,
Itt alant, néma sírkövednél fájó és könnyes megemlékezésbe váltott.
Szívemben, lelkemben örökké élni fogsz, Te drága kislány, szőkeségem,
Nem feledlek el, de ha meghalok, szívemmel halsz Te is kicsi lelkem.
De most még bennem elevenen élsz Te tizenkét éves lány.

Csak egy homokszem

*Hála a természetanyának vége a hideg télnek,
Lassan zöldül a természet, a lányok is szépek.
Pedig még nem oly nagyon rég a vörös orrú dértől,
Jéggyémántok ültek az út porában a fagyos hidegtől.
A kis pocsolók fényes víztükre jégüskékkel volt teli,
De ez már a múlté, az idő szörnyetege ezt is megeszi.*

*Február végén harminchat küzdelmes év telt el az életemből,
Mint homokszem annyi ez, az idő nagy homoktengeréből.
Nekem még is talán a fél életem ez a pinduri homokszem,
Melyet homokvihar sodort ide, nehezen szerzett kincsem.
Tapasztalatok, kudarc és siker, mi a tarsolyomban hever,
A boldogság és a fájdalom is az enyém, ami néha lever.*

*Életem fényes gyöngyszeme beéredni látszik a homokszemen,
Melyet sok munka által épít rá, örömmel, s fájdalommal a testem.
Mégsem az enyém e kincs, csak bérlém ebben az életben,
Meztelenül érkeztem ebbe a világba sírva, és úgy is végzem.
Mint óriási szomjas sivatag homokviharában a homokszem,
Én is csak átutazó vagyok ebben a világban, ennyi az életem.*

*A múlt emlékei elevenen élnek szívem rejtekében,
Szerelmek és csalódások az élet forró hevében.
Volt, ami sikerült, és amit reménytelenül elrontottam,
Voltam boldog, és volt mikor a halálra áhítoztam.
Most mégis örülök, hogy itt vagyok, s életem folyama nem apad,
S jön mindig új, virágzó tavasz a hideg télre, és hó nem marad.*

*Jó itt, de az ember mindig jobbra vágyik, többet akar,
Pedig az egészség az igazi kincs, melyet bőrünk páncélja takar.
Mégis reménytelenül szegénynek érzem magam, most és itt,
Pedig van munkám, házam, kincseim és ennem is van mit.
Anyukám szeme fénye őriz engem féltőn nap, mint nap,
S lelkem, arca mosolyától, biztatást és új lendületet kap.*

*Hajnalban, ha csillagfényű álmomra visszatekintek vágyakozva,
Mint régi szerelmek emlékeit, a szél szemem előtt úgy sodorja.
Néhány pillanat erejéig gyermeki boldogságom szívemben életre kél,
S gyermekkorom színes műanyag építőkövéje újra lelkemben él.
Elmúlt emlékek képei villannak fel, mint szivárványos szappanbuborék,
S pattan széjjel a hajnal tündöklő napsugaraitól a kék színű álmokép.*

Az idő szénásszekere

Sötét, éjjelen, amikor csak a távoli csillagok fénye érinti a földet,
Gondolataim a múlt tavaszán járnak, mi elmúlt és vissza nem jöhet.
Barna szemű ártatlan gyermekként nyargaltam a hűs lenge széllel,
Mint egy kis koszos angyal, ki leszállt egy csillagfényes éjjel.
A Nap melegétől izzó rét zöld fűvében hancúroztam boldogan,
Szedtem szép virágokat Anyámnak, hisz kicsi gyermek voltam.

Álmodozva merengek elmúlt gyermekkorom hihetetlen nyugalmán,
Csikorogva fordul az időkerék az élet türelmetlen vén malmán.
Akkoriban az út pora is tiszta volt, de sokszor játszottam benne,
Mostanság a gyermekhomokozó is méreggel, szeméttel van tele.
Milyen istenkék volt az ég, és milyen hófehérek voltak a fellegek,
Mára már kékje megfakult, szürkék, feketék és esővel teltek.

A kis patak vize előttünk, mint kristály, fénye úgy szikrázott,
Vizébe csiborok és színes vízi élet volt és vidáman tanyázott.
Most koszos vize átlátszatlanul csordogál szennyes medrében,
Az ember nem szívesen emelne szürke koszos vizéből vedrébe.
Elmúltak azok a napok és csodás évek szinte nyomtalanul,
Üresen kongó helyébe, a nyüzsgő, rohanó élet sietve tódul.

Nem szeretem ezt a felhúzott, zaklatott fertőt, amiben élünk,
Szeretnék visszatérni a tiszta múltba, ahol az élettől nem féltünk.
Oda többet vissza már soha nem térhetek, pedig milyen jó lenne,
Túlhaladt rajta az idő szénával megrakott, súlyos nagy szekere.
Csak a csodaszép emlékek maradtak nekem ebből az időből,
Melyek kicsit szépítik keserű lelkemet a távoli fényes édenből.

Az idő rajtam sem múlt nyomtalanul, gyermekből felnőttem,
Majd mindenkit, kiktől szép gyermekkorom kaptam, eltemettem.
Tavaszkokat és nyarakat bánatos őszyk és telek követnek szorosan,
És angyalszárnynon elszállt az idő, ami álomszép volt, gyorsan,
Életem delén járok rongyosan, félúton a fagyos halál felé monoton,
És bármi legyen is, nem állhatok meg ezen a rögös, nehéz utamon.

Éji nyugalom

*Ezen a sötét csillagfényes, langyos, nyári éjszakán,
Csak a távoli vén Hold sápadt fénye világít mélán.
A tücskök éji zenéje vígan száll a hűs szellővel szépen,
Mely meztelen testem simogatja kicsit borzongva éppen.
Néhány kutya vadul ugat, csahol valahol a távolban,
Egymagam vagyok teljesen a gondolataimmal mostan.
A távoli csillagok fényei is oly haloványak ezen az éjjelen,
Elszállt a nappali meleggel minden nyomasztó félelem.
Minden oly csendes, hihetetlen nyugalommal van telítve,
Az egész világmindenség van a kérges markomba elhintve.
Részegítően jó ez a végtelen mélységes és sötét nyugalom,
Rám telepedett csendje és ül rajtam, mint király a trónuson.
Bár nehéz életem minden perce ilyen nyugodt és jó lenne,
El is élnék még vagy százezer évig a mostani bőrömben.*

Csillagpor

*Sóvárogyva tekintek fel az oly távoli és gyönyörű csillagos égre,
Lenyűgöz ez a csodálatos földöntúli látvány, a sok csillag fénye.
Oly elmondhatatlanul szép ez, a sok-sok milliárd csillag odafenn,
Szurokfekete égbolton szétszórt gyémántok, ma este csak nekem.*

*Elmúlt fiatal korombeli régi emlékképek villannak szemem előtt,
Milyen távoli már az a bizarr világ, a gyermek mára már felnőtt.
Sokszor voltam nagyon boldogtalan egy-egy szép csillaglány miatt,
De mégis boldogabbak voltak a napok, a végtelen nyugalom sirat.*

*Gondtalanabb és nyugodtabb életre vágyom én a szívem legmélyén,
Túlontúl sok a feszültség és az idegesség a távoli nyugalom helyén.
Az a tiszta világ, amiben gyermekként akkor élhettem, hol van már?
Eltűnt nyomtalanul, mint ébredő hajnallal a csillagfényes végtelen táj.*

*Epedve vágyom fel közétek, édes csillagfényeteket érintve,
Szívem undorral telt utálattal mond nemet erre a koszos földi létre.
Bár itt is minden ősi csillagporból van, mégsem ragyogóan fényes,
Mint mindenki, én is csillagból vagyok, bár szívem már nem kényes.*

*Könnyes szemmel és gyermeki lélekkel tekintek fel most rátok,
Nekem itt csak a pillanat gyönyöre jut belőletek, ez örök átok.
Hiába ámulok csillagfényetek kristály tisztaságán ezen az éjszakán,
Itt élek alant a csillagporban, ezen a koszos végtelen planétán.*

Fagyos lelkű tél

*Fehér paplan alatt alszik a jéggé dermedt táj,
Az idő csikorogva percről percre lassan száll.
Sétálok, cipőm alatt a hó ropog, de messze a nyár,
A hideg belemar arcomba, ami egyre jobban fáj.
Fázom, megfagyni nem akarok, ezért lépni muszáj,
Szememen fagy csípte könny ül, ami így homály.*

*Hiába ilyen rossz és kegyetlen ez a hideg tél,
Mégis szükséges, kell nagyon, bár a lélek is fél.
Mint valami jeges, fagyos boszorka ki itt így él,
Elvarázsolta a tájat, s fúj a dermesztő hideg szél.
A sápadt fényű Nap a távolban éppen felkél,
Új reményt ad, hogy a természet nem halott, él!*

*A dermesztő hideg ereje nem sokat enged,
Sötét éjszakai égbolt peremén jégben szenved.
Csillagjai haldokolva buknak le, ég a könnyed,
Hiányzol nekem, most igazán jó volna Veled.
Megborzongok, mert eszembe jut kék szemed,
Téli hideghez hasonló fagyos szűrős tekinteted.*

*Mégis kívánom léted, szívem csak érted dobban,
Szívednél már csak a forró csókod hiányzik jobban.
Vágyakozom utánad, mint a tavasz után itt a hóban,
És az egész, amit érzek, benne van egyetlen szóban.
Lassan hazaérek, testem, házam ajtaján betoppan,
Jéggé fagyott cipőm, mint egy kő a padlón koppan.*

*És az ablaküveg óvó biztonsága mögül látom a telet,
A téli havas fehér paplant és a sok-sok fényes jeget.
Arcomon fagypír van, és fájdalmasan lobogva éget,
Magamban mégis boldogan őrzöm ezt a téli képet.
Felrémlik a múlt, gyermeki telek, látok sok emléket,
Könnyeset, vidámat, magányosat is, és csodaszépet.*

Itt az édes tavasz

*Lassan kividul újra zord téli mély álmából ébredő természet,
Lassan nyújtózik, csipás szemét megtörli, ásít egy merészet.
Nincs már a télnek, ennek a pihentető vénnek jeges hideg ereje,
Kénytelen most visszavonulni, mert űzi a tavasz erős serege.
Vidáman újra éled az, ami ősszel kénytelen pihenőre tért,
A jó idő, a gyilkos télre ismét megsemmisítő csapást mért.*

*Kivirított a kiskert rejtett zugában az első fehér hóvirág,
Bimbóznak a tavaszi virágok és rügyeznek minden mostanság.
Megállíthatatlanul halad előre a kérlelhetetlen tündér, az idő,
Napra napok, évre évek jönnek így érkezik el mindig a jövő.
Ami tegnap még a képzeletbeli holnap volt, az mára ma lett,
Az a gondolat, ami akkor álom volt, mára visítva megszületett.*

*Olyan boldogító és szívet melengető látvány a fényes napsütés,
Mindent új színnel tölt meg és megújít, ez a télnek halálos ütés.
Nemrégén még vágy volt ez a csodálatos és leírhatatlan látvány,
Most végre élvezhetjük nélkülözhetetlen kincseit, ez nem hátrány.
Nem múló csodálattal sétálgatok kicsiny, most ébredő kertemben,
Ez a tavaszi látvány új reményt ébreszt bizakodó szívemben.*

Gyermekkorom illata

*Álmodozva sétáltam ezen a napfényes délelőttön,
Szívtam magamba a nap meleg fényét dédelgetőn.
Varázslatos, színes érzés kerített óriás hatalmába,
Elégedett és boldog voltam ebben a csodás órában.
Szívmelengető érzés volt a múlt kopott kövén járni,
És egy-egy hihetetlennek tűnő helyen megállni.*

*A dalos madarak csivitelő csicsergését hallgatni,
A langyos szellő bársonyos érintését arcomon tudni.
És ekkor érintett meg a buja tavasz igazi, értékes kincse,
Egy gyönyörű virágzó fa alatt feléledt az emlékek színe.
Olyan illatot éreztem melyet már oly nagyon régen nem,
Édeskésen, mézként csorgott általa gyermekkori emlékem.*

*Ez egy hihetetlenül kedves illat, bágyadt szívem számára,
Olyan csodálatos volt, korona ez a szerelem álom számára.
Mintha ismét ott és akkor éltem volna ebben a pillanatban,
Ezernyi színével, kedvességgel éledt újra a gyermeki múltam.
A régmúlt eltűntnek hitt bájai ragadtak el engem magukkal,
Mint forgószél repültem az időben vissza a álmodó tudattal.*

*Vágytam érezni a már halottnak hitt érzéseket és illatokat,
Vágytam égni a gyermekkor heves tüzétől, hallani a szavakat.
Azokat a szavakat melyek már réges-rég elszállva elhaltak,
Melyek szívemnek és lelkemnek akkor oly kedvesek voltak.
Vágytam látni azokat a képeket, melyek agyamba égtek,
Melyek most már távoli halovány színes csodás emlékek.*

*De csak egy édes álom volt az egész, egy röpke szép pillanat,
Hiszen tudtam, ez csak álom lehet, s testem most is itt maradt.
A múlt csak emlék már, mely távoli és megváltoztathatatlan,
Az utazás az illat által jó, de szívem számára már hasztalan.
Itt és most élek a jelenben, ez a kincs, mely most fontos nagyon,
Most kell megállnom a helyem, az életem most jól irányíthatom.*

Augusztus 20.

*Beérett kint a szántóföldeken az aranyló sárga búzakalász,
Learatták féltett kincsét, és osztályozza a vidám magász.
A magtárból vittek zsákszám az érett búzából a malomba,
És boldogan őrli lisztté a fehér hajú molnár, ki mogorva.
A lisztet megkapja ez után a nagy bajuszú piros arcú pék,
És illatos ropogós új kenyereket süt belőle, ami oly szép.*

*Így hát megérkezett hozzánk az új, piros cipókenyér,
Mely számunkra új és talán boldog jövőt, életet ígér.
Ő az, maga az Isten fia, élet testünknek, lelkünknek,
Még van kenyér, van erő elménknek, dobogó szívünknek.
A látványa és csodálatos illata lelkünket nyugtatja meg,
Még teste éhünket csillapítja, üres gyomrunkat tölti meg.*

*Hol éltünk, hol haltunk ebben a hazában mi magyarok,
Mikor ki tiporta földünk s lelkünk, voltak nagy harcok.
Tatár és később vad török, majd osztrák, német is és orosz,
Mégis itt vagyunk és élünk, bár a múltban volt jó és rossz.
Mindég volt búzáink, mert ez a nép vért izzadva dolgozott,
S volt kenyerünk hol több, hol kevesebb, mely életet hozott.*

*Sokszor megpróbálták elvenni tőlünk gyökerünket adó földünk,
De mindég sikerült vissza szerezni és megtartani kicsi életünk.
Bár a kegyetlen ellenség országunkból mindég tépett egy darabot,
Kiűzni nem tudott, egyre csak tüzelte szívünkben a nemzeti tudatot.
Annyi búza mindég termett, hogy a büszke magyarnak elég volt,
Ha foszlós kalács nem is, kenyér, ha nem is mindég fehér az volt.*

*S lám, bár területileg és számszerit a magyar megfogyatkozott,
De kiáltjuk, bár mi is történt élünk, ármányuk csak kárt okozott.
Mert van koronánk és lobogónk is, és meg van még az országunk,
Melyet több mint ezer éve féltve óvunk, s magyar vérről locsoljuk.
Kik meghaltak érte és értünk, ők adják létünk, hitünk erős alapját,
Mely ország nekünk magyaroknak kőszikla, nem adjuk a Hazát!*

Emléked ébredt könnyesen

*Emléked felrévedt nekem bánatos szomorú szívemben,
Csodálatos szemed kincsének tükre azóta is él lelkemben.
Elmúlt, mit akkor boldogan úgy hittem, hogy örökké él,
Elmúlt a szerelem, melynek emléke a hajnallal velem kél.
Szívem örök szerelme halt meg, azon a novemberi napon,
És irántad ez az érzés, már csak mély gyászos fájdalom.*

*Elszállt már rég könnyes ígéreted és a bárgyú hazug szó,
De még szívemben megtaláltalak, nekem addig volt jó.
Már nem laksz bennem kacagva édes ízes lánymosollyal,
Szemed nem néz könnyes szemembe, számon ég a sóhaj.
Amit ígértél nekem akkor, a boldog szerelem már halott,
Lenyugodott szerelmünk Napja a hegyek ormán amott.*

Ági álom

*Ha álmom ébred édesen,
Kincsem vagy fényesen,
Boldog vagyok kedvesem,
Bár szíved elérnem lehetetlen.*

*Sokszor ébred vágy szívedért,
Könnyezem mosoly kincsedért,
Boldog voltam, ha rám néztél,
És tőlem forró csókot kértél.*

*Ezerszer gondolok álmunkra,
Mely sohasem vált valóra,
Sokszor látlak téged szívemben,
Bár már régen meghalt a szerelem.*

*Nem maradt más csak az álom,
Hogy elrontottuk nagyon bánom,
Izzó szerelem azon a nyáron,
Örök emlék, csókod a számon.*

A telihold vágya

*Ma este a sötét égbolton az ég hercege a telihold uralkodik fénylőn,
Éles ezüsthéjével a csillagokat is elhalványítja egy herceghez illőn.
Foltos sápadt arcával a távoli magasból kegyesen reám tekint,
Fénye mosolyával kedvesen, kacéran most felém kérdőn legyint.*

*Ó te buta fiú! Ő már rég nem szeret, nem érti ezt ostoba szíved?
Semmit sem ér a régi megfakult remény, mégsem szállt el hited?
Miért ez az erős érzés, mond mi ez a hihetetlen izzó vágy iránta?
Ő eldobott magától gyilkos utálattal és talán a halálot is kívánta.*

*Te nem értheted, tündöklő éji herceg, még ha fényed ide leérhetett,
Bár láttad szerelmünket akkor, amikor a boldogság tüze megégetett.
Szívem azt a szerelmet kapta tőle, amit addig és azóta se senkitől,
Bár csak holtan estem volna össze szép szeme utolsó tekintetétől.*

*Nem volt hosszú, fájdalmasan vége lett, bár te már az elején tudtad,
A sors könyvében így volt megírva, ne tagadd, te akkor már olvastad.
Mégis buzgón segítettél, hogy a gyönyörűnél is szebb legyen a csoda,
Fényeddel világítottad meg mezítelen testünket, nem felejttem el soha.*

*Boldog voltam, és boldogságom felért egészen hozzád, a sötét égbe,
Nem lett aztán örök a szerelmünk, mint azt akkor én hittem mégse.
Látod, még mindig szeretem azt a lányt, ki a szerelmem volt a múltba,
Pedig Ő már nem létezik, meghalt számomra akkor és ott a múltban.*

*Tudom, hogy ő az, akivel mostanság találkozom nagy ritkán néha,
De mégsem az a gyönyörű széplány, akiért hullik a könnyem néha.
Kit szerettem, Ő már nem létezik eljárt felette a könnyörtelen idő,
Bár én sem lettem fiatalabb, mégis szívemben az a varázslat él, és Ő.*

*Ugye nem érted vágyam, fényes herceg? Egy időhurok, ami örök.
Mert csak felettünk járt el az idő, a nagy szerelmem itt bent örök.
Tudom vágyam soha sem teljesül, ez csak egy buta könnyes álom,
Egy álom, mely akkor élt szívünkben azon a csodálatos nyáron.*

*Hát köszönöm, hogy még is meghallgattad egy földi halandó álmát,
És bevilágítottad fényeddel az estét, mintha fájó szívemet szánnád.
Vidd el e fényes éjjelen hozzá a szívének nehéz bánatos sóhajtasom,
Hogy megtudhassa, szerelmünk elvesztését még ma is mennyire bánor*

Könnyek közt

Éjszaka kimentem kicsit sétálni és csodálni az égboltot,
Néztem epedve a sarlós Holdat és a sok szép csillagot.
Nagyon hűvös és csípős a levegő, hiszen elégé késő van.
A lámpa fényénél láttam szállni a leheletemet, már ősz van.
Egy-egy hullócsillag néha áthatásít az ég fekete bársonyán,
Oly szép látvány fényük, bár halál ez az ég fátyolán.

Nehéz a lelkem és beleborzong a testem, minden elmúlik,
Szívem is sóhajtott nagyot, szememből forró könnyem hullik.
Elmúlt már az a játékos és oly vadóc s szeleburdi gyermeki hév,
S az öröknek hitt boldogság s a szerelem is, helyébe az élet lép.
Ez az élet minden csak nem tökéletes és nehéz az összes napja,
Keserves munkával telik hosszú perce s üvöltve sír rekedt hangja.

Nem erre vágyom én, egy jobb élet álma csábít bárgyún engem,
Bár van, akinek ez sem adatik meg, s húznák az igát itt velem.
De szívem telhetetlen, s álmodom a szebb életről, a boldogságról,
A nyárról, arról a boldog és tüzesen forró rég elveszett nyárról.
Vele s szíve kincsével életem át tekintetének elmúlt nyarát éjellente,
Amikor a vonatok zakatoltak s simogatott minket a hajnal szele.

De elmúlt minden már, elmúlt a szerelem s a közös álmok kincs is,
Már halott a hihetetlen boldogság a szívünkben s a tüzes vágy is.
Nincs már Ő, kinek mosolya, mint a mennyország fénye úgy világít,
Nincs keze bársonya, mely engem álmok közé a boldogsággal repít.
Elnémult kedveskedő, hízalgő és becéző gömbölyű édes ízű hangja,
Mely szívembe, mint nektárméz csurgott karjai közt minden éjszaka.

Hát ezért fáj még mindig annyira nagyon a szerelmének hiánya,
Mely soha többé nem lehet az enyém, már tudom minden hiába.
Ő meghalt akkor szívem számára, hiszen eldobott engem magától,
Megölte szerelmünket, s a boldogságunk csontjain mással táncol.
Elment, s vele együtt távozott minden szép és jó az életemből,
Azóta sír a lelkem s hullik a boldogtalan könnyem a szememből.

S nem maradt más, mint a hűvös s magányos csillagfényes éjszakák,
Mely álmokat vetít abból az időből, az elmúlt idő távoli édes moziját.
De sem a hely, sem a közönség nem megfelelő egy ilyen filmhez ma este,
Szívem s lelkem másra vágyik, egy csodára mely édes, mint egy mese.
Érzem szívem mélyén, hiába várom a csoda eljöttét, hiszen nem lehet,
Nem lehet, hogy az idő megforduljon, s visszarepítsen oda engemet.

Éji csillagangyalok fényénél

*Gyönyörű csillagos az égbolt ezen a hideg éjszakán,
A telihold is szikrázva világít, a kutyák lesik bután.
Minden olyan csendes és nyugodt egy hang sem pissen,
Sötétség tölti ki a világot, csak néhány levél zizzen.*

*Ép hogy mozdul a levegő, alig érzem simogatását,
Kiráz tőle a hideg, arcomra nyomja hús éji csókját.
Mintha angyalok táncolnának körülöttem láthatatlanul,
Egy furcsa érzés csupán ez, de jó elmondhatatlanul.*

*Néhány pille könnyű felhő úszik át az égen odafenn,
A látvány lenyűgöz, s én itt vagyok magam idelenn.
Teljesen egyedül vagyok a mély és vaksötét csenddel,
Szinte már-már földöntúli a kép, itt vagyok a mennyei.*

*A csillagok fényében angyalok arcát keresem, s bámulom,
De nem látok mást, csak csillagokat, ez egy nagyobb hatalom.
Ésszel felérni nem lehet, mi van, mi lehet odakinn a távolban,
A végtelen nyit egy kiskaput, ahol jártam már álmomban.*

*Csak a látvány és az álmaim lehetnek az enyémei,
Hiszen felmenni, felszállni még nem tudok közétek.
Egyszer talán vendégetek lehetek nektek csillagangyalok,
Ha életem végén a végítéletnél angyszárnyakat kapok.*

*De addig, mint kicsiny földi halandó élek és bízva remélek,
Hogy nem rontok el mindent életemmel, s jók az esélyek.
Ha angyal nem is lehetek ezen a hideg őszi éjszakán még,
Azért a csoda látványa most az enyém mely gyönyörű szép.*

*De a látvány szépsége nem kábítja el az agyamat még sem,
A fagy fájón a húsomba mar, s a hideg ráz bárgyún engem.
Halandó testem fázik, a lelkem a látványtól hiába lobog,
Ma éjszaka még ember vagyok, mert a szívem hevesen dobog.*

Ezer fájdalom

*Jajong szívemben a múlt feledhetetlen történéseinek sora,
Sajdul keserű lelkem, nem lehetek boldog vele már soha.
Ódon képek cikáznak elmém zegzugos mélyén, mily szépek,
Pedig az idő túlhaladt már rajta, csak távoli emlékképek.
Visszajár szívembe boldogságunk ősi ösztönből élő vágya,
Visszatalál minden éjjelen meghalt szerelmünk csodás álma.*

*A csillagok fényénél, amikor barna szemedbe mélyen néztem,
Azt láttam, hogy bizonyosan ott vár rám a mesebeli éden.
Meg is kaptam a felejthetetlent a telihold sápadt fényénél,
Ezt az örök emléket, melyet sohasem feledék még a lelkem él.
Szíved szerelmét s a boldogságot habzsoltam, azt hittem örök,
Mesebeli álmomat éltem át veled, én egy húsz éves kis kölyök.*

*Csókod mézédés volt, melyet vágytól remegő ajkamra égettél,
Tudtam nincs is finomabb az egész nagy és kerek világon ennél.
Tested bársonya érintette forrón testemet és súgtad a vágyat,
Mely számomra csodás és hihetetlen ismeretlen világot láttat.
Szerettem volna, ha izzó tüze rögvest ott, és akkor felemészt,
Hogy az idő megálljon, s az időtlenségből kapjunk egy kis részt.*

*De szerelmed elmúlt, és az idő órája sem állt meg a kedvemért,
S ma már csak bennem sajdul az érted izzó vágy, sírok a lelkedért.
Ezer izzó és éles fájdalommal ég bennem csókod gyilkos hiánya,
Mely soha nem égeti többé ajakam, bármit is teszek minden hiába.
Az a lány, ki akkor voltál, már nem létezik, fiatalságunk a múlté,
Semmi nem maradt csak a fájdalom, s kiált vidáman a bánat, juhé!*

Őszi álmos álmok

*Magányra vágytam, mert bután sajdult a szívem,
Ezért egy hosszú őszi sétára adtam kába fejem.
Ebben a hűvös időben gyér tejszerű köd szitál,
A nap fénye is alig éri a földet, ami szinte zilál.
Szürke, túlvilági és sejtelmes az egész haldokló táj,
Amit látok, mintha minden halott lenne, szinte fáj.*

*Pedig értem, tudom, hogy léte szükséges, ez így kerek,
Mégis méla bú ül lelkemen, feketék a távoli hegyek.
Sóhajuk messzire száll, és pihenni készül minden,
Lábam elsüllyed az elhalt sárga levelek tengerében.
Lépteim nyomán sikítva sistereg, és zizeg sápadt testük,
Senkit és semmit nem érdekel, hogy mi lesz most velük.*

*Elmúlt a szép nyár, mikor a fák ágain táncoltak a szélben,
S most itt alant hevernek, erdei avarrá váltak a végben.
Minden elvész most, amit a szép tavasz életre keltett,
És a forró tüzes nyár nevelgetve és féltve dédelgetett.
Velem együtt ásít most a végtelennek tűnő természet,
Szemét fáradtan becsukja, s hagyja veszni az egészet.*

*Ásítva álmodozunk a szépről és a jóról, mely most elmúlik,
Én és az ősz, mely nyirkos hidegével most lelkembe bújik.
Az őszi hűs szélről áthűlt testemben már a lelkem is fázik,
Elborzaszt a látvány, ahogy a szél a halott levelekkel játszik.
Ide-oda sodorja őket, majd dobálja, kergeti a nedves földön,
Tombolva, süvítve, vihogva éli ki vágyát, e gyilkos ősztön.*

*Elég ebből, elég mára az őszből, lelkem így is eléggé gyászos,
Kerülgetem a pocsolyákat, de cipőm már így is eléggé sáros.
Nem volt túl felemelő a séta, bár lehet, én érzem csak rosszul,
Szívemben az érzés oly szomorkás lett, és itt marad konokul.
Úgy érzem jobb lesz otthon a melegben álmodozni majd tovább,
Kizárom szívemből az őszt, nem engedem az ajtómnál tovább.*

Karácsonyi álom

Álmomban egy angyal vigyázott rám,
Én néztem ő rá, s ő beszélt hozzám.
Elmondta, hozzám küldték, hogy óvjon,
Érdekemben most a lelkemhez szóljon.
Érezte velem, hogy jótevő lélek vagyok,
Bár kicsi szürke életemben sokat hibázok.
Közölte azt is, hogy minden okkal történik,
S az élet egy iskola, a lélek így jól fejlődik.
Legyek szorgalmas, figyelmes és jó tanuló,
Rosszal ne bántsam oktatóm, legyek jó nebuló.

Az angyalokat fiatalnak és szépnek képzeltem,
De ő sem ez, sem az nem volt, nagyot néztem.
Egy idősödő nő volt fehér selyemruhában,
Szárnyait fehér tollak borították csodásan.
Alakja vékony, mondhatni szinte csinos, szép,
Szőke haja vállaira omlik, könnyed, mint a lég.
Hangja kellemes és nagyon kedves számomra,
Olyan mintha zenéjét mindég is hallottam volna.
Biztat, sikerülhet a kellő tudást megszereznem,
Csak a jó, de nehéz útról a lábam le ne tegyem.

Majd gonosz fekete vicsorgó lelkek támadtak,
Villámot szórt a sötét viharos ég, fényei cikáztak,
S ő szárnyát óvón felém emelte, mint egy pajzsot,
A fekete gonosz támadásától így engem megóvott.
Mosolygott, lám milyen hihetetlen erős a jó ereje,
Nem érinthetett a rossz, elhalt a gyilkos szelleme.
Felnéztem, óvó szárnytollai közt éles fény ébredt,
A szikrázó fény erejétől fehér tollai is feketéllett.
Még nála és tollai fehérségétől is fehérebb a fény,
A szeretet és a jószág áradt szét általa, ez volt a tény.

Álom látomásom ekkor megszakadt, felébredtem,
A Nap felkelt, ágyamban a fényében fürödtem.
Csoda volt ez, vagy csak egy nagyon fura álom,
Mit akart mondani, üzeni nekem a karácsony?

Az én édes anyukám

*Sokszor gondolkodom, hogy megérdemellek téged?
Vagyok-e olyan jó fiú, hogy szeress, és adj ennyi szépet?
Bár én nagyon szeretlek, de nem kevés ez szívemtől?
Sokszor sokkal többet érdemelnél tőlem a lelkemből.*

*Életet adottál nekem, talán ez a legnagyobb dolog,
Dédelgettél, óvtál, virrasztottál, néztél hogy szuszog.
Ápoltál, ha beteg voltam, etettél, könnyem törölgetted,
Húztál-vontál cipeltél, kicsi eleven rossz fiad nevelgetted.*

*Egész életemben szerető édesanyám voltál,
Jóra, becsületre neveltél, mindig mellettem voltál.
Velem sírtál a bajban, az örömben velem nevettél,
Ha kellett, óvó karod mindig befogadott, szeretted.*

*Felsorolni sem tudom, mennyi áldozatot hoztál értem,
Hogy ilyen lettem amilyen, ezért téged illet az érdem.
Lehet, hogy lehetnék jobb is, bár engem is nyom az élet,
Hogy miért lettem ilyen, te ezt tudod, biztosan megérted.*

*Én is szegényke lettem, mint te voltál mindig ez életben,
Bár tehetném, aranyba fürdetnélek, kedved lesném léptedben.
Ha tehetném, mindent megadnék neked, mit szíved kíván,
De csak ennyi telik tőlem, a szeretet, tudom elég silány.*

*Sokszor sajnós türelmetlenül szólok, vagy bántót,
Bár nem rosszindulat vezérel, mégis másolom Lászlót.
Nem akarok olyan lenni, mint ő, mégis néha megteszem,
Bár köztünk óriási nagy a szakadék, ezt tudod, felteszem.*

*Annyit dolgoztál értem-értünk, a kis családotért minden nap,
Este fáradtan roskadtál ágyadba, amikor már lement a Nap.
A munka sohasem ért véget, csak abba hagytad késő este,
A fáradtságtól sokszor fájt és zsibbadt a lelked egész teste.*

*Nézlek, ahogy éled életed, sokszor fáradtan, küszködve,
Annyira megöregedtél kedves, lépkedsz bottal döcögve.
A betegségek sem kímélnek, már rég keserítik életed,
Mégis mindennap rám mosolyogsz, az élet a végzeted.*

*De sokszor teszel, főzöl sütöl a kedvemre való finomat,
Bár már nagy munka ez neked, szíved engem így simogat.
Köszönetül dicsérlek, puszillak, s hozzád bújok, mint rég,
Örülök, hogy itt vagy velem minden egyes nap, hála ég.*

*Sokat jövők-megyek, figyelek rád, jól vagy, mi újság?
Próbálok sokat veled lenni, viszem leveled, ha jön az újság.
Vásárolgatok, javítgatok a ház körül, télen havat seprek,
Pakolok, az udvaron füvet nyírok, próbálom tartani a rendet.*

*Annyi tennivaló van, sokszor nem is bírok egyedül vele,
Nem vagyok fiatal, hamar fáradok, izmaimnak nincs kedve.
Mikor, mi a baj, hol hideg, hol meleg az idő és ez megvisel,
De az én munkám, az én felelősségem, azt tennem, tenni kell.*

*Mégsem elég mit teszek, nem szólsz, szomorúan nézel rám,
Gazos a régen szépen rendezett kert, fáj a szíved miatta az ám.
Elszállt már a könnyörtelen idő és a fiatal erő is a testedből,
Nem bírod csinálni, nézni sem, hát menekülsz e helyről.*

*Ki tudja, hogy mit hoz a jövő, minket hol, és hogyan ér,
Már nem hiszem, hogy mindig velem maradsz a kedvemért.
Ha el is mész, remélem megbocsátod, ha néha rosszat tettem,
Mindennek megvan a miértje, amit az életben cselekedtem.*

*Bízom benne, lesz még szebb jövő, s megváltozik minden,
Bár ez csak remény, mégsem adom fel álmaim az életben.
Még reménykedünk, és álmodunk, addig sem kesergünk,
Talán ránk talál a boldogabb élet, ha egymásra nevetünk.*

Március 15.

*Tavasza van, ébred végre a természet, be szép,
Ébred a szív is nyílik a virág, mily szép kép.
Március tizenötödike van ma, nemzeti nap,
A szabadságért indult a harc egykoron e nap.*

*Talpra Magyar! Hív minket is Petőfi szava,
A múlt ködéből szól, halljuk őt, éles a hangja.
Még mindig van rablánc, melyből szabadulna a nép,
Sok száz évnyi elnyomás komor története réved e kép.*

*Most saját koldusláncunkat rázzuk, kezünk béklyóban,
Szegénység, éhség és adóság nyomora tart gúzsban.
Nincs munka, nincs pénz, napról napra él az ember,
Gondolatai fájoak az éhes gyomrától, Nemzet ébredj fel!*

*Sírnának rég értünk halt nagyjaink, ide jutott a magyar,
Petőfi zokogna, s a huszárok kardjukat törnék, nagy a baj.
Ha látták volna nemzetük jövőjét, ki halt volna hősként meg,
Hogy utódjaik most a bánattól s az éhségtől reszketve szenved.*

*Miért vívtak gyilkos csatákat eleink? Álmodták a szabadságot?
Mára már szinte nincs is hazánk, ellopták az egész országot.
Ébredj magyar! Miért hagyod, hogy földed idegenek tiporják?
Nincsen saját gondolatod? Már tetteidet is kintről irányítják.*

*Hol a nemzeti öntudat, hol a mindig tette kész szorgalmas nép?
Beletörődtél halálodba, így roskadsz térdre megadón most e kép?
Talán még nem késő változtatni a szebb jövő reményében!
Ne add fel nemzet, lehet még nagy a magyar a lélek fényében.*

*Ébredj szép Magyarország! Tipord el vérszívóid éhes vad seregét!
Ne hagyj, hogy országunk elpusztuljon, véd meg törékeny életét!
Tedd meg azt, amitől hajdan reszketve féltek menekülő ellenségeink,
Legyen újra nagy a Magyar ezeréves nemzet, legyenek büszkék eleink.*

*Ébredj szép országom! Hogy erőből duzzadva dobogjon a magyar szív,
Ébredjetek emberek! Hiszen haldokló országunk most mindenkit hív.*

Hogy is, miért is?

*Miért ég szívem rejtekében még mindig fényes tűz iránta?
Miért könnyes a szemem, ha álmomban ő a szívem vágya?
Miért érzem bőrénnek puha selymét szívemben legbelül?
Miért dobban a szívem nagyot, a vágy iránta miért nem hűl?
Miért érzem úgy, hogy történhetett volna minden másképpen is?
Miért fáj ennyire nagyon a hiánya még húsz év eltelte után is?*

*Sose volt és sose lesz olyan senki ezen a nagyvilágon, mint Ő!
Sose volt és sose lesz olyan boldog a szívem, hisz Ő volt a nő!
Sose volt és sose lesz olyan szabad a lelkem, mint akkor vele!
Sose volt és sose lesz olyan az életem, egy álom volt fényes szeme!
Sose volt és sose lesz olyan a nyár, mint mikor csókban égtünk!
Sose volt és sose lesz olyan édes a világ, semmitől sem féltünk!*

*Úgy veszett el boldogságom, mint egy tóba dobott pici kő.
Úgy veszett el álmom, mint hirtelen lecsapó izzó mennykő.
Úgy veszett el szívem drága szíve, mintha sohasse lett volna,
Úgy veszett el testem vágya, mintha őt sohasse érintettem volna.
Úgy veszett el a csoda, amit együtt éltünk meg, mint ősi kincs,
Úgy veszett el szerelmünk, mint az időnk, volt és most már nincs.*

*Most mégis sokszor gondolok rá, és a hihetetlen közös múltra,
Most mégis sokszor álmodom közös álmunkat, vágyat a közös útra.
Most mégis sokszor vágyom tekintetét és szavai kedves bársonyát,
Most mégis sokszor könnyezem emlékét, siratom szívem vánkását.
Most mégis sokszor nézek a semmibe révedve, keresem kincsem,
Most mégis sokszor érzem, reménytelen az álmom, Ő már nincsen.*

*De tudom minden hiába már, hiszem Ő számomra örökre elveszett,
De tudom minden hiába már, mert álmunkból Ő már rég felébredt.
De tudom minden hiába már, eltelt a számunkra szánt röpke idő,
De tudom minden hiába már, a múlt elmúlt s csak előre halad az idő.
Tudom minden hiába már, akkori életünk nem-létezik, elpusztult,
Tudom minden hiába, már csak bennem él a csodálatos, dicső múlt.*

Hol a jövő?

*Félelem önti el szívemet, mert a jövő oly nagyon sötét,
Fel nem lebbenti a sors, rám telepedő szürke ködét.
Idegesen, szorongva hajtom álmra fejem minden este,
Mi lesz velem, ha megbüntet a sors könyörtelen keze.*

*Álmaim nyomasztóak, életem folyamatos, vad küzdelem,
Egyre rosszabbul érzem magam, össze-vissza ver szívem.
Félelem és szorongás lappang lelkem mélyén, belém mar,
Miért bántanak érdemtelenül, az élet tőlem most mit akar?*

*Bénán, merengve nézek magam elé, sorsom el nem kerülhetem,
Kibabrál velem az élet, ami eddig sem volt túl kegyes velem.
A feszültségtől szemem gyöngye kiszárad, könnyem sem hull,
Csak a megfejthetetlen jövő lebeg előttem, de fény nem gyúl.*

*Amit tudok, megteszek, hogy sorsom jobbra fordulhasson,
Tudom ez nagyon kevés, zsír is kell, hogy a kerék futhasson.
Hogy lesz e zsír ahhoz a bizonyos kerékhez, és a kenyérre?
Hát nem tudom, nem látok a messzi jövőbe én sem elvégre.*

*Bízom, a sors nem bánt, hiszen nem érdelem a büntetést,
A remény fényét keresem, várok egy kegyes, édes ölelést.
A remény hal meg utoljára, hiszen a bizalom már elpusztult,
Egy eszement világ támad rám, a vészharang megkondult.*

*Elfáradt beteg, szolgál szívem csak pihenésre vágyik,
Most a csendes nyugalom az, ami a legjobban hiányzik.
Térj észre világ! Ne bánts engem, hagyj csendben tovább élnem.
Vagy a kiszolgált szívem kell? El akarsz már pusztítani engem?*

Arany udvarú telihold

Ma este oly szépet láttam, bámultam csodáját,
Mint király viselte a telihold, fényes koronáját.
Mintha arany porral lenne behintve az útja, amerre megy,
A levegő vékony párájában fénye görbe arany tükröt vet.
Néhány bodros, sárgás színű felhő is fényes udvarába ér,
Mosolya villan ezen a langyos éjjelen, mely új csodát ígér.

Régen, ó de sokat könnyörögtem aranyszín foltos arcának,
De nem hallgatta meg soha se, könnyes szipogó imámat.
Csak néztem érdekes, égi útját, melyen rendületlenül haladt,
Nem foglalkozott velem, kicsi emberrel itt lent, a felhők alatt.
Hiába minden kérlelő szó, mely hozzá talán soha fel nem ér,
Hiába minden egyes könnycseppem, neki fájdalomam mit sem ér.

Aztán egyszer csak mégis csodájával segített engem,
Akkor, amikor az én szerelmes Ágnesemet megismertem.
Varázslatossá teszi az éppen megélt csodát egy éjjelen,
Fényével simogatja meztelen testünket, és száll az érzelem.
Ezen az éjszakán édes cinkosunkká vált a vén telihold,
Az egész olyan, mint egy mese, egy hihetetlen álom volt.

Majd végig nézte, ahogy szívem, drága kincsem szerelme meghal,
Jajgat a fájdalomtól keserű lelkem, de a kedvesem süket, nem hall.
Szememből forró könnyeső hullik és az államról cseppen a porba,
Ő kereken tekint le rám, fénye könnye érint, mintha lelke volna.
Nem tud segíteni nehéz bánatomon, bár oly szomorú a tekintete,
Hiába is kérnék bármit, mert meghalt számomra a szerelem istene.

Ezután sokszor néztem könnyes, vágyódó szívvel fényes arcát,
Mely mindig újra és újra életre kelt sok-sok hosszú éven át.
Vágytam, hogy visszarepítsen arany fényével az időn át a múltba,
Hiába vártam, mert minden elveszett egy feneketlen, mély kútban.
Valahányszor megláttam, amikor az égen gurult át fényesen,
Szemem mindig könnyes lett, szívem fájt, facsarodott élesen.

Mára már elmúlt a nehéz izzó fájdalom, a szívem megértette,
Nincs vissza út a múltba, kincse örökre elveszett, az álmokat elégette.
Most gondtalan már üres lelkem, mely izzó szerelem nélkül él,
Nincs már aggodalom, amikor a telihold keleten fényesen felkél.
Már könnyek nélkül tudok feltekinteni rá, és nem is kérek semmit,
Szépségét bámulom ámulva, és átélem hozzám érő halvány fényeit.

Réten üldögélve

*Álmodozva tekintek a csendes néma tájba,
Csak a szél fúj és táncol a fák lombkoronája.
Mély nyugalom telíti el sajgó szívemet egészen,
Üldögélek egy nagy fa árnyékában egy kis réten.*

*Zöld füve selyme érinti testem, érzem kedves illatát,
Elröpít egy élmény teli pillanatra, látatja csillagát.
Gondolataim messzi-messzi vidéken kószálva járnak,
A megélt életem kék égén, mint madár szállnak.*

*Úgy, mint ahogyan a sas szárnyal a felhők fölött,
Éles szemmel keresem vágyaimat a kövek között.
Ilyen magasból a vágyak szép álmát nem látom,
Közelebb repülök szívemhez, kár ily magasan szállnom.*

*Ha lelkem, mint hegyeken járó vad farkasként kóborolna,
Boldogságot nem keresne, így ahogy van, minden jó volna.
Vonyítana a telihold egész éjjelt betöltő fényes mosolyára,
Nem lenne soha sem egyetlen könnyes bús éjszakája.*

*Ha mély óceán kék vizében úszna, mint óriás cet,
Nem keresne szerelmet, a felbecsülhetetlen kincset.
Mint erős óriás uralná a sejtelmes, homályos mélységet,
Nem élné meg a csalfa szavakat, mint erős kétséget.*

*Mint kódorgó, fenséges szarvasbika csak bög a tájba,
Hatalmas agancsa a fegyvere és gyönyörű koronája.
Párját keresi a végtelen erdő sűrűjében kutatva,
Bús hangjával hívja, s hogy itt van, így tudatja.*

*S mint oroszlán hangjának dörrenése a füves pusztákon,
Úgy kiált üres szívem érted, hogy szerelmed reám találjon.
Majd koldus királyként áll odébb, isteni csókod nélkül,
És hiányának iszonyatos szomjától haldokolva szédül.*

*De csak, mint mérges kobra támad rám újra a vágy,
Mely belém mar, mérge előnti testem, átkoz a szád.
Pedig hogy csókoltál, izzott testünk a megélt álmától,
De elhalt érzelmed, s már nem ébred soha örök álmából.*

*Szívem erre a tündérmesére vágyik szüntelen éhséggel,
De jól nem lakhatik soha már, a csoda édes ízével.
Eltűnt örökre a csoda és vele együtt a fényes kincs,
Meghalt a boldogságom mely élt akkor, de már nincs.*

Csillaghullás

*Ma éjszaka olyan csodálatos a sötét, rejtélyes égbolt,
Egy esti mese ez az egész, mely mindig ilyen szép volt.
Csodálatosan világít a Hold, bár nem teljes az arca,
Hosszú égi útját egyre csak rója keletről nyugatra.*

*Odafent sokmilliónyi csillag szépen, fényesen csillog,
Mindegyik egy-egy csoda, mint drágakő, úgy villog.
Ezer szám hullik izzó hullócsillag, hasítanak át az égen,
Vágyaimat egy sem teljesíti, tőlük hiába is kérem.*

*Hiába mormolom, vagy mondom fennhangon szívem álmát,
Soha nem teljesül semmi belőle, csak halállal hálja nászát.
Egy pillanat csak, fénye s élete örökre elég a légkörben,
Világokat látnak és idejönnek meghalni, poruk a földben.*

*Hát így ér véget szinte örök életük és hosszú útjuk nálunk,
Nekem álmaim nekik a testük ég el, ahogy a léghen szállunk.
Így ér véget ez a történet ezen a csodaszép sötét éjjelen,
És nem marad már más csak borzongató béna félelem.*

Szerelem angyal csókja

*Ma a kertemben sétálgatva merengtem,
Álmodoztam minden kicsi szépségen.
Zöldellő füves bokros park és szép fák,
Kertem gyöngyszemei, igazi csodák.
Járkáltam közöttük ámulva a nyarat,
S vágyakozva sóhajtoztam nagyokat.*

*Néhány kis virág szépségét csodálom,
Oly gyönyörűek, mint valami szép álom.
Illatuk is mennyei és nagyon kellemes,
Hihetetlenül mámorítóan finom és édes.
Illatuk szédít el teljesen, eszem veszttem,
Olyan, mint egy időkapu melyen átestem.*

*S a karjaid között ébredtem s szívem dobbant,
Mintha még égne a szerelem, mely ellobbant.
Bársonyos, drága kezeddel simogatom arcomat,
Mosolyogsz, ahogy látod érted vívott harcomat.
Tekinteted mély távába zuhantam és fürdőztem,
Fényes barna szemed könnyei közé költöztem.*

*Közelebb hajoltál, s ajkaddal pusztit adtál arcomra,
Éreztem perzselő hevét, s pirultál kicsit bókomra.
Majd kérnem sem kellett és szánk forró csókban égett,
Zamatos és édes a csókod, mint gyümölcs mely érett.
Testem remegett a vágytól melyet elültettél benne,
A szédítő vágyálom eddig tartott, jó volt vele.*

*Egy illatos virágzó bokor alatt ébredtem,
Mely virágainak az illata csapta be a szívem.
A szemem könnyes lett és álamig csorgott,
Majd cseppje onnan a zöld fű közé hullott.
Szívem sajdult, ó bár igaz lett volna ez az álom,
De csak egy forró délibáb volt ez, e nyári napon.*

Huszonkilenc éve

*Huszonkilenc éve faragom ezeket a rímeket,
Leírom általuk ké kellő lelkemből a színeket.
Rengeteg idő ez a kicsi szerény életemből,
Szavak s mondatok kelnek életre a szívemből.
Huszonkilenc éve írom ezeket a verseket,
Már sok van belőlük, nyugtatom velük a lelkemet.
Sokféle iromány született meg ennyi idő alatt,
Van ilyen s olyan is, szívem mikor merre szaladt.*

*Huszonkilenc éve faragom ezeket a verseket,
Egy igazi csoda ez, száll s szárnyal a képzelet.
Sokaknak szereztem velük szép s boldog percekét,
Néhányuk meg könnyezte szavát, érezte a lelkemet.*

*Huszonkilenc éve írom ezeket a rímeket,
Jó az elismerés, bár még nem kaptam címeket.
Nem is azokért teszem, amit teszek, hanem mert jó,
Szívemnek kék nyugalom, lelkemnek mámorító.*

*Huszonkilenc éve álmodom velük együtt az életet,
Hol boldogan, hol könnyesen éltem meg az éveket.
Volt, amikor a szerelem a segítségével talált rám,
S volt, hogy miattuk hagyott el engem az arám.*

*Huszonkilenc éve dübörögnek az érzelmek általuk,
Huszonkilenc évnyi mese s valóság keveréke tintájuk.
Most köszönöm a sorsnak ezt az áldott tehetséget,
A sok-sok ezernyi szóból álló egyedi szépséget.*

Október széle

*Még nappal csodálatos fénnel érint a nap meleg sugára,
Még élvezem kivételes kincsét, szívem éhes eme csudára.
Bár hamar eljön a hűvös este, de mégis oly szép ez az idő,
Minden perce igazi ajándék, és köszönjük is, ahogy ezt illő.*

*Készül a természet a pihenésre örült fergeteges színekkel,
Mely az elmúlás szürkeségét oldja pompájával most fel.
Vérvörös őszi színbe sápadt levelek integetnek az ágról,
Hideg csípte lelkük haldoklik, és keserű elmúlást vádol.*

*Október szélére ért az óriási időkerék, mely sohasem pihen,
Lassan gördül tovább egyre csak előre, s az élet tovalibben.
Nincs vissza út, bármi is történik a jelenben, lassan minden múlt,
A tegnap megálmodott vágy ma él holnap már könnyes régmúlt.*

*De félre bú, hiszen csodás nappalok édesítik lelkünk szomját,
Szívjuk magunkba eme drága kincset, érezzük a természet csókját.
Vad haláltánca örült őszi forgatagként tör ránk, ez egy búcsú,
Mely után az elmúlás hideg gyásza szívünkben a poros ocsú.*

Vérző napnyugta

*Ma nyugaton vörösen izzott szinte lángolt az ég,
Csodáltam színét, mely félelmetes és gyönyörű szép.
Olyan vörös volt, mint a lobogó és lángoló tűz,
Mely félelmet kelt és minden álmos nyugalmat elűz.*

*Mintha vérben úszott volna az ősi nyugati égtáj,
Halál tusájában a Nap fájdalmasan ordítva kiabál.
Majd élete kihunyt e napra csak a vér maradt az égen,
Mely lassan eloszlott a közelgő felemészítő sötétségben.*

*A szürkület mindent beborított óriás lepelként,
Így halt meg a fény, egy vérző sikító áldozatként.
Halálával így talált ránk a kormos nehéz este,
Ránk telepedett súlyos, koszos és ólomnehéz teste.*

Ha párnám...

*Ha párnám sarka mesélni tudna,
Sok érdekes történetet mondana.
Sok szép és érdekes álmot látott,
Mely sokszor az egekig hágott.*

*Ha párnám sarka mesélni tudna,
Mondhatna elég történetet, ami csuda,
De mégsem teszi, bölcsen hallgat,
Így titkaimmal az ágyamban marad.*

*Ha párnám sarka mesélni tudna,
Neked egy szép mesét biztos elsúgna,
De mivel beszélni szerencséire nem tud,
Így álmaim titka az ágyból ki nem jut.*

Ódon emlékek képe

*Emlékek megfakult képe villan szívemen át,
Mikor a szerelmes kedves szíve csak rám várt.
Erdőszéli réten hol sátrunk állt a csillagok alatt,
Tábortüzünk előtt összebújva ülve, az idő szaladt.
Csókjának nektárja, mely forrón égette ajkamat,
Az a boldogság melyből mostanra semmi nem maradt.*

*Milyen csodálatos volt, mikor a Hold tekintett ránk,
Mikor szavakat nem súgva csókolt hevesen a szánk.
Éreztem gyönyörű buja testének mámorító illatát,
Mely értem remegett a kínzó vágytól egész éjjel át.
Igéző szemének pillantása megbabonázta szívemet,
Izgató tekintete tüzével nyaldosta fénylő lelkemet.*

*Millió és millió fényes s halovány csillag értünk izzott,
S csillagporán sétálva szívünk az öröm mámorán ringott.
A sötét éj körül vett minket, mint óriás hús bársonytakaró,
Csak az arcunk hamvában fénylett a tábortűz, ami oly forró.
Parazsa vörösen izzott és rajta az igéző tűz vidáman táncolt,
Fénye és melege mi féltőn óvott minket teljesen elvarázsolt.*

*Ugyan ilyen tűz égett szívünk rejtekében egymás iránt,
Hevétől lüktetett boldogságunk, mi édes csodát kívánt.
Ölelésének puha bársonyos simogatása kényeztetett,
Lelkem éhét csillapítván, csókjával, eperrel s mézzel etet.
Milyen földöntúli manna volt gyümölcsös édes csókja?
Mámorítóan zamatos, általa az istenek égből jövő ajándéka.*

*Felejthetetlen emlék ez, mely fájdalmasan bennem él,
A tekintete, a csókja este szívemben nyugszik, s reggel kél.
Ő maga, mint egy hihetetlen kincs, bennem van eltemetve,
Melyet senki sem találhat már meg újra ebben az életbe.
Főnix madara a parazsában szunnyad halálos gyászban,
Soha életre nem kell már szívünkben, eme halott világában.*

Ki vagyok én?

*Elgondolkodtam az este, fontos vagyok-e a világban,
Ki vagy mi vagyok tulajdonképpen eme kicsi országban?
Aztán arra gondoltam nem voltam és nem vagyok fontos,
Hiszen csak egy picike élet az enyém, szívem is foltos.*

*Nem vagyok egy nagy vezető vagy erőszakos politikus,
Szerény életem nem kiemelkedő, lényem nem publikus.
Élem az életem, teszem a dolgom, s vagyok, aki vagyok,
Én, én vagyok, talán van, akinek nagyon fontos vagyok.*

*Hogy mi vagyok én a végtelenül nagy egészben?
Csak egy porszem a sivatag aranyszín homoktengerében.
Hol van a helyem a tág világban és kicsiny hazámban?
Én csak moha vagyok az erdő rengetegében, az árnyban.*

*Óriás búzatáblában egy szál ringókalász vagyok a szélben,
Egy vagyok csupán a sok-sok millióból, egy a népben.
Nélkülem a világ és a drága magyarság kevesebb lenne,
Ha nem lennék, talán hiányoznék, az én életem sem mese.*

*Hát ez vagyok én, kicsi, de fontos része az egésznek,
Részese vagyok ennek a nagyvilágban lévő mesének.
Ezért hát maradok az, aki, és ami voltam eddig, egy srác,
Egy a sokból, egy porszem, parányi moha, egy búzakalász.*

Ébredő napfelkelte

*Még éjszaka van, a felhők bodrai között odafenn,
Fényes csillagok égnek pislogva, csillogva nekem.
De már keleten dereng a felkelni készülő nap fénye,
Halovány sárgás szín ébred lassan, s haldoklik az éje.*

*Ugyan milyen új nap virrad rám ébredő fényes teste által?
Még nem tudom, a közelgő érkező jövő ez, egy babonával.
Bizodalom abba, hogy talán gyönyörű lesz ez a nap nekem,
Vagy az estével a forró könnyek jönnek, s nem öröm mégsem?*

*Remény csupán bolondos képzelgés ez a közeli jövőről,
Ha felébred a fényes napkorong, mi bánatos sötétet felőröl.
Izzó tekintete az égből, mint mindenkire, hát rám is letekint,
Meleg, kedves fénye a fájó lelkemen át engem is megérint.*

*De lám az éj sötétje a felhők segítségével most nem enged,
Bús szürke szeméből hűs eső könnye pityeregve elered.
Reszketve, remegve ragaszkodik rettentő hatalmához,
Az ébredést keleten sűrű esővel most szidalmazva elátkoz.*

*És elkeseredett harc kezdődik az új nap megújuló hatalmáért,
Küzd az éj sötétsége a seregeivel, az ébredő fénnel a csodáért.
Végül is az erősebb és hatalmasabb, a drága éltető fény győz,
Feloszlik, és elszáll a bánatos sötétség, mint fazékból a gőz.*

László napi arany búzatenger

Amerre jártam mintha arany ringott volna a végtelen földeken,
Csodálatos izzó búzakalász, mint tenger hömpölygött előtttem.
Élő szépsége lenyűgözte gondokkal megtelt nehéz szívemet,
A látvány megnyugtatta háborgó lüktető üres kéklő lelkemet.

Maga az élet tengere hullámszik előttem aranylóan, fényesen,
Ahogy a lágy simogató szellő bodrozta kalászeit csendesen.
Olyan nyugalom talált rám, ahogyan ring tengernyi kalásza,
Elcsendesült bennem életem mérgező, elemésztő hideg láza.

Belegondoltam merengve, ma engem is ünnepel a nevem napja,
Lászlóként engem is köszönt, értem is süt az égen az izzó Nap ma.
De ki is vagyok én, csak egy pinduri porszem a nagyvilágban,
Nevem jelentése ellenére egy jelentéktelen ember ebben a Hazában.

Lassan lenyugodott a Nap és az éj hűvös sötétje reám talált,
A vén Hold is felém fordította félig telt halovány sárga arcát.
Csillagok pislogva köszöntöttek a távoli sötét és végtelen úrből,
A gígászi mély nyugalom simogatja arcom és a lelkem belülről.

Gondolataimba égve őrzöm az emlékét a búzamező aranyának,
Mely maga az élet számomra, szépsége a hihetetlen csodának.
Álmaim világában is megtalálom mindig eme aranyszín szépséget,
S vele együtt élhetem meg s át a mesebeli rég vágyott álmoképet.

Most nem álmodom, ébren álmodozva nézek magamba,
Mennyi minden ért már életem során engem, a sors hatalma.
Sok-sok forró könny és szívemet dobogtató mámoros öröm,
Mit kaptam az élettől eddig, most mind-mind köszönöm.

Mindennek volt kára és haszna is, de nem lehetek elégedetlen,
Sokan vannak kik ennyit sem kaptak a sorsuktól az életben.
Most jó volna kapni egy aranyló búzakoszorút áldásként,
Hogy rám találhasson nevem jelentése a dicsőség izzó fényként.

Este lett

*Felhők bodros paplanjában nyugszik a Napkorong,
Puha fészek ez, kényelmes is ott, ő nem szorong.
Fejét fáradtan lehajtja habfehér puha párnájára most,
Arca vérszínű egészen, szemét becsukja, mert álmos.*

*Este lett, ágyába nyugatra fordul, mindjárt elalszik,
Puha dunna felhők simogatják, valami szépet álmodik.
Holnap majd kipihenve ébred újból megújult erővel,
De addig most álmodik pihenve, eltakarva bodros felhővel.*

Amikor szemébe néztem

*Amikor szemem szemébe nézett,
Megláttam ott a távoli messzeséget.
Olyan csodákat láttam benne,
Egy életet, mely gyönyörű vele.*

*Amikor szemem szép szemébe nézett,
Látott ott ígéretet, drága kis meséket,
Meséket, mely hihetetlen, örök csodát ígért,
Ezt a csodát éltem át még a szerelmünk élt.*

*Amikor kedves barna szemébe néztem,
Kitárult előttem a mesebeli mennyei Éden.
Olyan óriási érzések értek engem általa,
Mely leírhatatlan kincs szívem számára.*

*Amikor búcsúzól a könnyes szemébe néztem,
Ígéretét láttam könnyei közt, mégis féltem.
Nagyon féltem, hogy elveszítem boldogságunk,
Melynél nem volt nagyobb kincs minálunk.*

*Amikor lecseppent drága könnye bánatos szeméből,
Már láttam, éreztem nincs sok hátra a meséből.
Lám, jól láttam könnyei közepette kétkedő érzéseit,
Halálosan rettegetem, ellopják szerelmünk kincseit.*

*És igen, bekövetkezett, amitől annyira nagyon féltem,
Szemébe szememmel, szerelemmel már hiába néztem,
Nem láttam ott mást csak haragot, megvető gyűlöletet,
Mely engem a menyből a kénköves izzó pokolba vetett.*

*Meg akartam halni tekintete és szíve szeretete nélkül,
Hisz életem semmit sem ér e drága kincsek nélkül.
A sors mégsem hagyott elpusztulni, élnem kell tovább,
Meg kell járnom bűneimért a pokol minden izzó bugyrát.*

*Azóta sem lelem lelkem elveszett drága kincsét,
Azóta sem találom szívem igaz, szép szerelmét.
Nélküle s e drága boldogság nélkül kell ezután élnem,
Még meg nem halok, nyomorult életem be nem végzem.*

A szem

*A szem nem beszél, ha kérded,
A szem némán kiált, ha sérted,
A szem oly csendes, szótlan,
A szem némán könnyezik, sósan.*

*A szemünk drága és szép kincs,
A szemünk nélkül csoda nincs,
A szemünk őszintébb minden szónál,
A szemünk izzik minden csóknál.*

Ha szárnyam lehetne

*Csillagfényes, hűs éjjelen, mikor képzeletem száll,
Barna, csillogó szememre a csillagok fénye vár.
Ó, bár szárnyam lehetne, mely felemelne hozzájuk,
Repülnék bátran, könnyedén, éhezve szép csodájuk.*

*Milyen lehetne ott a mennyek országában, közöttük,
Hallgatni kedves, drága, egyszer már megélt igaz meséjük.
Keresném ott fenn azt, amit régen köztük hagytunk,
Mikor szerelmesen, csillagporos ösvényeiken sétáltunk.*

*De lehet, hiába keresném szorgosan, ami akkor elveszett,
Már nem lelném meg soha, amit a csillagpor betemetett.
A boldogságot, mint drága aranyat mohón kutatnám,
De nem lelnék mást, csak fényes homokot, csupán.*

*Akkor elveszett, talán már sohasem kerül újra elő,
Könnyem hiába is csillan szemem sarkában, nincs jövő.
Nincs olyan álombéli jövő, ahol a gyöngyöm kincse vár,
És csillogva, a szemem elvakítva, szívembe suhanva száll.*

*Ezért hát hiába lenne szárnyam és lehetnék ott velük,
E kincs nélkül nyomorult lennék, mint itt lent nélkülük.
Fáj a nehéz gondolat, hogy a boldogságom örökre elveszett,
Ezért száll csillagos éjen vágyam feléjük, mint a képzelet.*

Harminc éve

*Ma reggel csodálatos fénnel ébredt újon a Nap,
Bevilágított az ágyamba, nekem így indult ez a nap.
Aranyszín fénye simogatta álmos arcomat, hogy ébredjek,
Hiszen ma jubilál bennem a költő, nagy nap ez szívemnek.*

*Fényfürdőzve élveztem a pillanat rám talált szépségét,
Szememmel ébredni láttam életem mai álmképét.
Gondolataim szép helyen jártak, hol eddig a tollam,
Angyalként repült fehér szárnyán, mesehelyeken voltam.*

*Láttam életem múltban megélt hol szép, hol rút világát,
Láttam szerelmeim hol boldog, hol boldogtalan virágát.
Mosolyuk édes mézét éreztem ajkamon, ahogy csókolnak,
Hallottam, ahogy szépen hízelegnek, és ahogyan korholnak.*

*Enyém mind a szép és csúf emlék, a róluk irt verseim,
Enyém a boldogság és a bánat is, a mosolyok, a könnyeim.
Enyém a harminc év és az elkészült könyvek mementónak,
Enyém a keserű kritika és a csodás rajongás, útravalónak.*

*Mindezt egybekötve, mint egy rózsacsokrot kapom a sorstól,
Ez a mai nap ajándéka, élet az életemben, szó a világomból.
A fehér lapokon feketén ragyognak a történetek, a mondatok,
Szavak és rímek sokasága, mely valahol a lelkem és én vagyok.*

Könnyes bohóc

*Bohóc vagyok, az élet kicsike bohóca,
Ki nevet, ha kell, a jóra és a rosszra.
Mosolyom után forró könnyem csordul,
Arcomra a vér dühe sokszor tódul.
Játszom az életem és sokan nevetnek,
Vannak, akik engem a szívemért megvetnek.*

*Bohóckodom, mert a komolyság örület,
És hiába kiabálok, amikor a sok fül süket.
Nem hallják, nem is akarják meghallani,
Mikor a szívem már meg akar hasadni.
A fájdalom, a súly, amit az élet rám rakott,
Sokszor elviselhetetlen, fekete nyomot hagyott.*

*Mégis játszom tovább ezt a fránya darabot,
Csak sóhajtok oly sokszor eleget és nagyot.
A közönség tapsol nevetséges, bizarr játékomon,
Nem tudják, hogy nekem ez az életem, a sorsom.
Egyszer véget ér a porondon a nehéz móka,
Ha megcsókolja ajkam a mennyek csókja.*

A víz gyönyöre

*Amikor víz alá merül az arcom, ellepi szemem gödrét,
Oly jó érzés elmerülni benne, érezni sikamló selymét.
Gyönyörű álmok ébrednek langyos, csiklandozó rejtekében,
Mint amikor cseppjei csordulnak bőrömről a hús estében.*

*Minden este vágyom érezni újból eme tiszta gyönyört,
Belebújni drága kincsébe, hol álmom könnyezve gyötört.
Testem folyékony testébe süllyed álmodón, átélve múltat,
Amikor alatta sírtam láthatatlanul merengve válaszutat.*

*Most testem, lelkem szennyét, mit a nehéz út rám rakott,
Gyöngyei fényes csillogása, szemembe nehéz jövőt látatott.
Vágyódtam megélni általa azt, amit már soha többé nem lehet,
Amikor kezed puha selyme simogatta elfáradt, ernyedtestemet.*

*De csak folyt rám a víz egyre, és ellepte forró könnyem,
Így csodája által éreztem lelked, és nehéz szívvel szenvedtem.
Akkor ez volt szinte minden, amit kaphattam a sorstól általa,
Amikor Aszód falai mögött nem jött a megváltás szájalma.*

*Most sokat időzöm benne és emlékszem azokra az időkre,
Csobogva simogat és csiklandoz ódon könnyeim régi őre.
Jó érzés, amikor megtisztulva általa, testem újra életre ébred,
Mint mikor valaha a boldogság csacsogó öröme szívembe tévedt.*

Hideg köd

*Hideg őszi éjszakán, amikor a sötétség az úr,
A csillagok távoli fénye a ködtől elhalványul.
Sűrű, tejszerű lepel-teste mindent felemészt,
Mintha kóborlelkek ébrednének, gonoszt idéz.*

*Benne járok egyedül, nedves teste arcomat érinti,
Nehéz, bűdös, undorító szaga a fájdalomam ébreszti.
Az elmúlás és a gyász, mi rám talál ebben a csendben,
Minden bátorság belül a testemben megszeppen.*

*Kihalt a táj, csak a nehéz köd száll a hűvös széllel,
A magány hempereg a kórók között mindent széjjel.
Nincs egyéb, mint az őszi elmúlás csendes mélabúja,
A múltó idő percnyi élete és halála, léte pillesúlya.*

Kövület

*Egy hatalmas vízesés mögött állok,
Onnan szemlélem e fura világot.
Torzít és tükröződik a víz vastag fátyola,
Elzár a való világtól, mit érzek nem csoda.*

*Rajta keresztül minden olyan torz és más,
Idezárt engem egy gyönyörű emlékmás.
Életem szinte értelmetlen és oly céltalan,
Szeme fénye nem csillog rám, ami csintalan.*

*Itt állok egyedül és fázik bennem az érzelem,
Megállt, meghalt talán a rég oly boldog szívem.
Miért történt minden úgy, ahogyan ez történt,
A választ csak ő tudja, mert szívembe döfte törét.*

*Szerelmének lobogó tüze hirtelen kialudt,
A parazsat is szétszórta, majd bezárta a kaput.
Nem kell a parázs, nehogy új tűz gyulladjon tőle,
Még a hamuját is jeges vízzel telibe öntötte.*

*Így pusztult el minden tüzes érzelem szívéből,
Halálra ítélte lelkem dühös, vad mételyétől.
Bezárt egy jeges vizű óriási zuhatag mögé,
Igazgyöngyét is lazán bedobta a habjai közé.*

*Azóta itt állok és várom lelkem feltámadását,
Mely soha nem jön el, nem élheti túl a halálát.
Igazából egy kristályba zárt kövület vagyok,
Mely élettelen és így múlnak felette a napok.*

Locsoló versike a kedveshez

*Kedves rózsám, eljöttem most megönteni Téged,
Hogy ez a víz tovább éltesse női szépséged.
Álmodozva tekintek Rád, gyönyörű mivoltodra,
Olyan szép vagy, mint egy vörös, hamvas rózsza.*

*Fogadd hát szeretettel eme harmatcseppeket,
Melyet ma hajnalban gyűjtöttem, csak Neked.
Kívánom, hogy szebbé tegyen eme drága élet vize,
És legyél kincsem kincse, dobogó szívem szíve.*

*Remélem, megengeded most nékem, s így kérdem,
Szabad e meglocsolni eme csodás rózsát nékem?*

Költészet napján

*Ha tollam serceg a fehér papíron,
És betűim kerekednek merre fut az iron,
Szavak válnak és mondatok belőle,
Szemedben át szívedbe ér gyöngye.*

*A mondanivalóm, remélem megtalálod,
Ha kezem munkáját olvasva látod,
Agyam gondolata a papiroson,
Szíved felé egyre csak oson.*

*Sokszor fájnak a nehéz szavak,
Mit a papíron tollvonásaim hagynak,
Forró könnyem cseppen rája,
Ez lelkem kéklő, fényes csodája.*

*Nekem megnyugvás a leírt gondolatom,
Neked szépség vagy éles fájdalom,
Hát olvasd szeretettel, mit alkottam,
Legyen tőlem a szíved kincse mostan.*

A trikolor: Erő, Hűség, Remény

*Piros-fehér-zöld, kincs, a magyar föld,
Mely csodálatos, párja sehol nincs.
Ez a hegyekkel, folyókkal karolt gyönyörű táj,
Itt él és szárnyal mondáink hőse, a turulmadár.*

*A piros szín a forró, fortyogó vér erejének színe,
Mely annyiszor ömlött e drága magyar földre,
Meglocsolva azt, hogy a Haza mindörökké éljen,
A szabadság mindig dobogjon a magyar szívben.*

*A fehér szín a hűség, a tisztaság tökéletes erénye,
Mely minket az Istenhez köt fényes lélekörömbe,
A magyar szellem győzelmének jele a gonoszon,
Mi ránk tör, ránk támad minden áldott napon.*

*A zöld, a magyar föld halhatatlansága az égben,
Mely, ha eltiporják, újra feltámad reményeiben.
A fű, a bokrok és a fák lombja, ős tölgyesek színe,
Köztük pihen oly sok magyar hős büszke szíve.*

*Piros-fehér-zöld, ez oly sokszor bitorolt föld.
E zászló alatt vonult csatába sok férfi és hölgy.
Forró könnyünk, vérünk folyik érte őseink nyomán,
Itt élünk vagy halnunk kell, ezen a földön, e hazán.*

A tükörkép mögött

*Ha tükörbe nézek csendes, magányos éjjelen,
Látom szememen keresztül egész életem.
A sötétbarna szivárvány mögött az álmokat,
Arcom hamvának ráncaiban a számokat.*

*Ha tükörbe nézek, számomra nincs titok,
Látok ígéreteket, könnyeket, ami szitok.
Rám mosolyog egy borzas kisfiú, piros arccal,
Ki nem hiszi el, hogy a boldogsága majd meghal.*

*Ha tükörbe nézek, látok mindent, mi elmúlt,
De a jövőt hihetetlen köd borítja, odabújt.
Lehet, hogy nincs is számomra már jövő,
Nincs is mit látnom ott, nincs nekem már idő.*

*Ha a csillogó ezüstös tükörbe mélyen belenézek,
A múlton könnyezek, a lehetséges jövőmtől meg félek.
Szemem könnyek közt rettegve tekint vissza rám,
Nem biztató a tükörkép, az óhajom csak mese csupán.*

Tekintete

*Ha szeme tükre az arcomba néz,
És csorog tekintete édessége, mint a méz,
Akkor vagyok igazán boldog,
A tekintetétől a szívem dobog.*

*Ha barna szeme szemembe réved,
És látom benne a jövőt, a messzeséget,
Tudom minden drága kincse az enyém,
Válasza igen, ha kérem, arám legyél.*

*De szemét bezárta, tekintete nem figyel,
Elzárta előlem szívét, bennem nem hiszel,
Nem hiszi, hogy boldog lesz velem,
És elengedi kezével az én kezem.*

Cseresznyevirág

*Ha kivirít a cseresznye hófehér virága,
Szívemben felébred gyermekkorom álma.
Olyan sokat álmodoztam szép tengerében,
Elkábulva a bódító édes illat fellegében.*

*Ábrándjaim a valóságtól messzire jártak,
Mint a meséken, szemeim fényessé váltak.
Szerettem volna megváltani a világot,
Szerettem volna hozni egy új valóságot,*

*De csak álom maradt minden merengésem,
Fent a cseresznyefán, virágok mezejében.
Akkor a messzi jövőbe tekintettem álmodón,
Most itt élek benne, mint lepke a pókhálón.*

Ha tehetném

*Álmaim királylányát, ha karomba zárnám,
Szíve dobbanásáért szívem lenne hálám,
Tekintete tava, mikor a világomba ömlik,
Boldogságunk a csillagok fényében lakik.*

*Ölelném szorosan, teste rezzenéseit érezve,
Szuszogását megélni, ahogy kel benne életre,
Bőrének selymét csókolva mohón, pici vállán,
Szerелеmmel csurig telve, e világból kiszállván.*

*Karom katlanában tartanám óvón, féltve,
Ő az én világom, szívem szépségének szépe,
Minden mi kincs számomra, benne meglelem
Mégsem lehet enyém többé, meghalt a szerelem.*

Csillagok csodálata

*Este, amikor kigyúlnak az égen a csillagok,
És bölcsőfényük kicsiny szívemre ráragyog,
Olyankor rájuk sóvárogva feltekintek,
Mint szüleire a messzire szaladt gyermek.*

*Amikor este lefekszik fáradt testem,
És nyugovóra tér hajszott kék lelkem,
A csillagok távoli fénye mosolyog rám,
Álmomat őrizve, fentről vigyáznak rám.*

*Mint minden e világon, belőlük lettem,
Én is a forró csillagporból születtem,
Talán ezért is vágyom annyira fényüket,
És szállnék hozzájuk, mint a képzelet.*

Szavaim katlanában

*Körülölelek szeretve, féltőn szavaimmal
Egy álmot dédelgetve forró csókjainkkal,
Boldogságunk tündérmeséjét vágyva Veled,
Újra látni és csak nézni csodálatos szemed.*

*A csillagokig szállni, mikor eljön a hűs éj,
Megvédeni mindentől, hogy sohase félj,
Egymás rejtekében kincseket vágyón keresni,
Izzó csókokban égni, Veled örökké élni.*

*Mikor a hajnal hűs fénye érinti testünk,
Mely a vágytól kiégett, mert éjjel szerettünk,
Rádnézni sóvárgón a sápadt, ébredő fényben,
Szépet látni szép, barna, csillogó szemében.*

A pók buta vágya

*Egy porcelán jégmadár ül egy porcelán ágon,
Színe oly érdekes kék, mint egy mesebeli álom.
A szekrény sarkán üldögél időtlenül magában,
Néz a szoba világába örök, csendes némaságban.*

*Egy pók talált rá a magányában s hogy el ne szálljon,
Pókkötelet szőtt és a szekrényhez kötötte, ott álljon.
Így élő horgonykötél köti az élettelen madarat oda,
A pók már nem magányos, csak végtelenül buta.
Bennem él és hal*

*Ha vágyam száll, mint az édes álom,
De helyem sehol sem lelem a világon,
Miért él az ember, ha nem repülhet,
Ha álma valósággá nem szépülhet?*

*Sok mese él a szívem eldugott rejtekében,
Szebbnél szebbek a szív dobogó erejében,
Vérem vörös folyama hömpölyögve viszi,
Majd húsom és csontjaim közé eltemeti.*

*Elmém vet sírjára keresztet ólomból,
Mely alól nincs feltámadás már újból,
Így a meséknek én vagyok a temetője,
Az álmoknak egyetlen igaz szeretője.*

Rózsaszín leander

Húséges, rózsaszín, illatos kis virágom
Emlékek ébresztője, régi szép világom.
Anyai nagyszüleim kedves hagyatéka,
Szívemnek oly drága kincs édes illata.

Gyerekkorom felejthetetlen szépsége,
Drága nagyapám róla szőtt meséje,
Gyermeki nyaraim édes illatvarázsa,
Szívem szerelemálmának égő parázsa.

A Hold meséje

Hús időben langyosan fúj a szél,
A felhős égen a telihold regél.
Gyönyörű arcát felém fordítja,
Szívembe meséjét súgva ordítja.

Álmodozva üldögélek az éjben,
Meséjét hallgatom most szépen.
Lelkem vágyja csodás álmát,
Érinteni a múlt kék szárnyát.

Nedves kicsit az arcom s szípgok,
Nagyon hiányoznak azok a napok.
Szívem dobban, a vágyam lobban,
Arcom pirulna most egy izzó csókban.

De csak a szellő csókol hidegen,
Az egész világ oly nagy és idegen.
Nincs már ifjúság és szerelem,
Csak a Hold fenn és én idelenn.

Ősz van

Ősz van.

*A szemem a távolba réved,
Keresve álmot, látni vél meseszépet,
De ez csak az elmúlás, mi nem várhat,
Madarak kapnak égi szárnyat.*

Ősz van.

*Álmosan simogat a szellő,
Éjszaka millió fázós csillag bújik elő,
Tücskök méla zenéje száll fülembe,
Elfogyott a szép, forró nyár türelme.*

Ősz van.

*Sárgulnak lassan a zöld levelek,
Majd meghalva ágaik alá esnek,
Ott pihennek új erőt tartogatva,
Hogy tavasszal csodás legyen a kikelet hatalma.*

Ősz van.

*Milyen furcsa is az élet,
Mi születik, egyszer így ér véget,
De most még a Nap fénye kellemesen simogat,
Még nem ássa a halál a sírokat.*

Ősz van.

*Csodája bejárja e kis világot,
Szépségével tölt be sok gyermeki álmot,
Gyümölcs érik édesen, pirosan az ágakon,
Tovább libben az élet pillangószárnyakon.*

A költészetem

*Gondolataimat mikor papírra vetem,
Bele szövöm életem, lelkem és szívem.
Ahogy a betűk rajzolódnak számtalan,
Az álmom, hogy örömet leljenek általam.*

*De van, hogy szavaim mégis szomorúak,
Hiszen betűim én vagyok, ma és holnap.
A mondataim életem varázslatos tükre,
Ahol megláthatod, hogy lobog lelkem tüze.*

*Ne bánd, hogy engem alkotásra mi sarkall,
Olvasd, hogy ne érjen könnyek közt a hajnal.
Tanulj, az én hibámból, ezért írom le életem,
Szeresd betűimet, hiszen ők az én végzetem.*

Emlékezem

*Emlékezem néhány csodálatosan szép órára,
Mit karodban tölthettem, szemed csodálva.
De lassan elméméből eltűnnek a szép képek,
Semmivé válik és elszáll, mint kóbor lélek.*

*Mint szélben szálló vörös és fehér rózsaszirmok,
Úgy válsz köddé, s marad a halk, könnyes titok,
Óhajtanám újra és újra mámorító illatod érezni,
Hozzád bújva, csókkal ajkadra súgni, lehelni.*

*De nincs lehetőség és időnk már csókban égni,
Elmúlt az-az éj, s van mitől újra, és megint félni,
Félek, hogy ritkán láthatom már csillogó szemed,
Nem fogom puha kezed, talán örökre elveszítelek.*

Vágyom rád

*Szép szemed barna tavába zuhannék,
Álmodva élném a csodát és belefulladnék,
Habzsolnám mézédes ajakad nektárját,
Csókolnám parázsló, tüzesen izzó szád.*

*De csak álmodom csodás fényes tavad vizét,
Melyben a boldogságban fuldokolhatnék,
Éhem korogva marad mézes nektárod nélkül,
Csókra éhes szám és szívem izzó parazsad nélkül.*

Soha többé

*Ordít bennem a fájdalom,
Könny folyik az arcomon.
Szívembe temetem érzelmem,
Hogy ott haljon meg velem.*

*Némán zokogok, könnyem fut,
A bánattól lelkem az égbe jut,
Nincs többé semmi, minden halott,
Lenyugodott a csillagom amott.*

*Felkelni már sohasem fog többé,
A szíve kincse vált sűrű köddé,
Fénye s tekintete sem érint ezután,
Elmúlt a világ is vele együtt bután*

Almafa alatt

*Álmodozva merengek egy almafa alatt,
Az életem lépte miért így és erre haladt?
Piros almák mosolyognak rám az ágról,
Egy mesét láttatnak egy szép nyárról.*

*Forrón süttött a Napocska fenn az égen,
Még legény és fiatal voltam egészen,
Bajuszom is ép hogy pelyhedzett akkor,
Szilaj és erős voltam, mint egy traktor.*

*Barna szemem a jövő felé nézve csillogott,
Nem sejtve akkor még, hogy rám mi vár ott,
De kibírt mindent az erős szervezetem,
Sokszor már izomszakadásig szenvedtem.*

*Boldog egyáltalán nem voltam akkor sem,
A sorsom mindig eltérített ettől engem,
Mégis jobb és másabb volt a világ,
Volt még nyugalom és sok-sok vadvirág.*

*Éltem bele a világba, nap-nap után jött,
És szívembe az igaz szerelem nem költözött.
Mindig volt kislány, akit nagyon szerettem,
De volt valami hiba, amiért boldog nem lettem.*

*Álmok jöttek-mentek agyamban, s szívemben,
Sokszor szállt könnyezve kéklő kis lelkem.
Igazán boldog alig voltam egész életemben,
Könnyeimmel már szinte egy tavat töltöttem.*

*Most kedvesen néznek rám az almák pirosan,
Az életembe kicsit keserűen belegondoltam,
Mit kerestem és keresek itt ezen a Földön?
Lelkemnek ez egy nyomorúságos, nehéz börtön.*

Ragyogó telihold

Úgy csillog a teljes Hold fenn az égen,
Ilyen szép nincs is, tán csak a mesében.
Mint egy kerek gyémánt, fénye vakító,
Csodálatos és szépsége egyszerűen vadító.

Ma éjjel repkednek igazán a boszorkák,
A sétáló szerelmesekre a frászt hozzák.
De kit érdekel, ha ilyen szép ez az este,
Öröm, ha várna egy szép nő buja teste.

De csak álmodhatom ma eme vágyat,
Hideg üresség tölti meg most az ágyat.
Nincs csillogó fény, buja szerelem, nő,
Nincs semmi sem, csak odafent az égen ő.

Esztergomi Duna

A csendes víz simogatja a hosszú partot,
Óvatosan sodorja az apró kis kavicsot.
Mint édesanya a hozzábújó gyermekét,
Oly szeretettel érinti kis magyar földjét.

Vizébe néztem s láttam milliárdnyi kavicsot,
Amit a töménytelen víz a sziklákból kimosott.
Válogattam fényes Duna-kavicsot, szépeket,
Így vive magammal belőle kevéske emléket.

Ó, te szép Duna, most nyugodt, hatalmas folyó,
Hogy ily kedvesen látlak, szívemnek oly jó.
Csodálom békés látványod a múltó Nap fényében,
Köszönöm e drága perceket életem könyvében.

Ha egyszer elmegyek

*Ha majd meghalok, sírom se legyen,
Ne járjon hozzám sírva a kedvesem.
Ne hozzon vörös rózsát a hantomra,
Ne csurranjon bánatos könnye oda.*

*Ha majd meghalok, csak emlékem legyen,
Ha hiányzom, gondoljon rám a kedvesem.
Gyújtson értem otthonunkban egy szál gyertyát,
Hol boldogok voltunk, s éltük szívünk vágyát.*

*Ha majd lelkem elszáll, csak álom legyek,
Egy szép álom, hol vele boldogan élek,
Mosolyogva ébredjen a kedves, velem volt,
Így maradok élő, eleven és nem elfeledett holt.*

A boldogsághoz

*Szemem tükrébe vész a távoli világ,
Mélyen zuhan beléje, ez a te hibád.
Érted nézek révedve, kutatva fényt,
De nem lellek sehol, a szeretett lényt.*

*Hol vagy kedves, hol vagy boldogság?
Nem is tudom, miért ez az álnokság?
Ezer éve felém sem nézel, elvesztél,
Örökre egyedül hagytál, elmentél.*

*Sem angyal, sem tündér, sem halandó,
Boldogságom nincs ki visszaadja, fájó.
Kegyetlen a sors, mert ilyen életet ad,
Hol a vágyódó szív hamvaiba roskad.*

Borospince emlékei

*A földem oldalában, ha lemegyek a pincébe,
Melyet nagyapám keze vágott a föld testébe,
Rám réved a múlt párás, homályos világa,
Ami rajzolva s írva van a puha homokfalába.*

*Annyi szép emlékem van, ami itt történt,
Tanítások, történetek, mit nagyapám mesélt,
Barna szeme, ahogyan rám csillant odalent,
A gyertya halvány vibráló fényénél erőt jelent.*

*Első boldog szerelmem édes, forró csókja,
A hűvös levegőt izzó tűzzé varázsolta,
Az ő csodás, barna tekintete is fénylik,
Ahogy a múlt szövetén kedvesen átsejlik.*

*Mennyi idő, ami itt telt el gondtalan, boldogan,
Addig amíg kicsi gyermek, s heves fiatal voltam,
Mára már csak nedves, párás emlék a föld alatt,
Mert az idő rajta kérlelhetetlenül túlszaladt.*

Akarom...

*Mély csend ül rajtam és fojtogat,
Olyan jó lenne csókolni egy ajkat,
Szemébe nézni, miben boldogság él,
Ahol a szív vadul szeret és nem fél.*

*Csak egy szót hallani kérdésekre,
Akarom, ennyit halkán, szívrepesve,
Vágyani puha érintését, ahogy simogat,
Érezni vörös ajkán égő forró csókokat.*

*Mosolyában fürdeni, ha rám tekint,
Kérni kincsét újból és újból, megint,
Hozzábújni álmodón, szuszogva,
Szíve dobbanását a csendben hallva.*

*Sóhajában élni, mi a vágyától él,
Újakat ébreszteni mi tőlem kél,
Teste gyönyörét csodálni a fényben,
Mikor ébred a Nap, izzó színében.*

Kályhám sutjában

*Kályhám sutjában gubbasztok,
E meleg helyen ébren álmodok,
Itt oly nagy a végtelen nyugalom,
Szinte látom, amit itt álmodom,*

*Nem szól hozzám most senki sem,
A csend őrült mélysége a kincsem,
A csoda, ahogyan rám mosolyogsz,
S tenyereddel hozzáérsz az arcomhoz.*

*Mint édesanya gyermekére, úgy nézel,
És érintesz szeretettől meleg kézzel,
Hívsz magadhoz, végre ébredjek fel,
Ez az álom csak mese, élnem kell.*

Egy kép a falon

*Gyermekkorom arcképe réved rám a falon,
Egy kisfiú, ki az ágyon ül és mosolyog nagyon.
Mára az ódon kép színei is megfakultak,
Ennyi mementója maradt annak a múltnak.*

*Ki gondolta volna akkor e pici csöppség láttán,
Hogy milyen életutat jár majd be a pici lábán?
Ki tudta szemébe nézve, milyen lesz élete, a jövője?
Ki kíséri, a boldogság vagy a szomorúság istennője?*

*Senki nem sejthette, mit hoz az élete, sorsa,
Nem voltam akkor más, csak egy picike baba.
Egy kis hajas baba, aki az életét akkor kezdte,
A jövő felé nézett tekintetének barna szeme.*

A reggel meséje

*Szívem szavával szerényen érrintelek,
Lelkem méz-mosolyával kényeztetlek,
Tekintetem, ahogy az arcodra talál,
Rajta álmod idéz és kedvében csodál.*

*Ahogy ébred a Nap fényében mosolyod,
És buja érintésed puhán nekem adod,
Érzem én, egy mesés világ, mi ránk lel,
Vágyom, hogy sohasem múljék tőlünk el.*

Alliteráló érzés

*Szívem szerető szavaival szépen dicsérlek,
Eszem elemi elszánt erejével most kérlek,
Hangom hullámai hozzád halkan szállnak,
Karom katlanába kincsként téged várlak.*

Szerető szívem szerelmes szívedhez száll.

*Ajkam aztán ajkadon akarva akar pihenni,
Tekintetem táguló tekinteted tengerébe veszni,
Kicsi kezem kényeztetve érint bársonyosan,
Lelkem lehulló leple takarja tested álmosan.*

Szívémmel szerető szíved szeretni szeretném.

Mint istenedre...

*Mint istenedre, úgy tekintesz rám,
Amikor hozzád lépek túl a csodán,
Élvezem szép szemed forró fürdőjét,
Mely megnyugtat engem, élve csendjét.*

*Arcodból felém sugárzik a vágyad,
Ami feltüzeli vérem és lángot láttat,
Hogyan lehetsz ily gyönyörű szép,
Ezen tűnődöm, látva igaz mesét.*

Csók

*Amikor leheleted érzem arcomon,
És szemed csodáját közel láthatom,
Boldogságom forró tűzként lobban,
Majd örömöm örömödbe csobban.*

*Tekinteted felemészti akaratom,
Puha, pisze orrodhoz ér az orrom,
Kedvesen súgod, vágyod csókom,
Melyet ajkadra én szívesen adom.*

*Lélegzeted simogató puhasága érint,
Csókod forró vágya teljesen elbódít.
Puha, vörös, mézédese ajkad rám ég,
Tüze mesebeli vágyálom, te jó ég!*

Álmaim tekintete

*Amikor egy csodálatos nő az éjjen át rám tekint,
Szívem hevesen dobban, jó nagyot lüktetve megint,
Tekintet mely csillag-hévvél éget, mint mesebeli tűz,
Minden kételyt és buta félelmet messze az egekbe űz.*

*Írisze tükrének csodája oly hihetetlen, fénye érint,
Nekem ajándékozza csillogását, érzelmet így hint,
Vágyát érzem szemén át, mint lobogó, izzó veszedelem,
A hús, nyugalmas éjben így álmodom, ez egy szerelem.*

Anyák napján

*Kedves, öreg édesanyám, lelkem kincse,
Köszönt e nap kisfiad gyermeki szíve.
Boldog vagyok, hogy Te vagy az anyukám,
S, hogy a világra hoztál, köszöni a szám.*

*Felneveltél, embert faragtál belőlem,
Kicsi gyermekből mára felnőtt lettem.
Sokat törődtél velem, neveltél a jóra,
Most én vigyázok rád, oly sokat aggódva.*

*Hajdanán sem volt könnyű az életünk,
Száll az idő, már idősebbek lettünk,*

*Most nehezebb, mosolyod még is rámtalál,
Amikor nap mint nap lábam hozzád botorkál.*

*Ölellek szorosan, jó, hogy itt vagy nekem,
Segítjük szeretve egymást, simogat kezem.
Köszönöm, hogy vagy nekem, szemem fénye,
Remélem, még soká leszel szívem féltett kincse.*

Ars poetica

*A szavak belsejében él az ősi gyönyörűség,
Minden mondatom e nyelvhez, örök hűség,
Vágyom megosztani érzéseim, gondolatom,
Így lesz a magyar szó egyben óriási hatalom.*

*A fehér lapon sercegő pennám lett éles kardom,
Így hallatom az egész világgal kicsinyke hangom,
Rímeimbe temetem lelkem és e drága hon szavát,
Betűimmel vívok és nyerek a Gonoszon csatát.*

Sötétben járva

*Hozz fényt a sötétbe, hogy lássak,
Vezess, hogy biztonságban járjak,
Kérném, ha merném, fogd a kezem,
Ne vakítsd el rád tekintő szemem.*

*Az éji világ oly mély és sötét hely,
Sok bennem a bizonytalan kétely,
De lám felemeled fényes lámpásod,
Édes nyugalommal tölt el látásod.*

*Maradj mindig velem, kéri szívem,
Ajkam dicséri vad szépséged híven,
Ha eloltod a fényt és életem sötétbe vész,
Meghal a lélek, és tovább egyedül méssz.*

Veled jó

*Amikor szemed íriszébe nézek,
Rejtekében látni csodát vélek,
Ha súgva bájaid kincsét ígéred,
Halkan vágyálmaimat meséled,
Boldoggá teszel kis érintéseddel,
Szívemet így repítéd szerelmeddel.*

*Ölelnélek múlhatatlan imádattal,
Csókolnám piros ajakad számmal,
De félek, mégis elutasít szíved,
Így elérhetetlen nekem kincsed.
S újra a tekintet tekintetbe vész,
Bennem dobogó szívemben élsz.*

Álom tünde vigasza

*Csodálatos kék ruhájában várt a kedves,
Felém intő lassú mozdulata oly kecses.
Közelebb léptem hát hozzá, csókja éget,
Szívemben láttat vele ezernyi csodaszépet.*

*Megsimogatja megtört arcom puha kezével,
Megeteti lelkem, bársony-meleg tenyerével.
Halkan, kedvesen szól, miért e buta bánat?
Miért fáj a szíved, hisz álmod szabadon szállhat.*

*Lesütöttem könnyes szemem, fejem lehajtottam,
Mint aki bánja életét, nehéz végzetét mostan,
Szelíden érintett, de kedvessége már nem ért hozzám,
Így ébredtem fel, ahogyan a kelő Nap érinti orcám.*

Betakarlak szavaimmal

*Betakarlak szavaimmal, hogy a rossztól ne fázz,
Lelkedre ne törjön rá a kíneserves vad, forró láz,
Betűim tengerébe burkolva nyugodtan, jól aludj,
Álmaidban megtaláld a béke felé vezető kaput.*

*Olvasd hát szavaim kincsét, talán találsz szépet,
Merülj mélyen a sorokba és láthatsz ezernyi képet,
Keress benne csilingelő szépséget lelked világához,
Ha elalszol rajta, így hoz neked nyugodt, szép álmot.*

Nem vágyom a jövőt

*Nehéz, aggódó szívvel tekintek a jövőmbe,
Oly szürke minden ott, nincs ok a derűre.
Nem látom, hogy nyugalom és béke várna,
Veszett vad világ ez, nincs édes csodája.*

*Nem is vágyom oda, bár a jelenem sem jobb,
Most is harc minden perc, hisz az élet meglop.
Ó, bárcsak a múlt térne vissza és a jövő veszne,
Akkor is küzdöttem, de fiatal volt szívem lelke.*

*Volt erőm és vágytam a jót, életem volt a harc,
Megvívтам csatáimat, volt jó is, volt kudarcc.
Talán mégis jobb volt a nyugodtabb élet,
Mely mára eltűnt, egy rohanó világ a végzet.*

Nyugalom szigetén

*Örül a szívem, ha megsimogat keze,
Arca mosolyával rám talál a szeme,
A tekintete, fáradt arcomon honol,
Ajaka csendesen, puhán megcsókol.*

*Hozzám bújik, mint riadt kismadár,
Mellkasomon kis nyugalmat talál.
Halkan szuszog, harmóniája teljes,
Szíve szívemhez sietve indul, repdes.*

*A nyugalom az én édes kis szigetem,
Itt pihen némaságban hajszott lelkem.
A csendben csak a madarak dalolnak,
Énekük idilli csoda, kincse a jónak.*

Lesütött szemmel

*Lesütött szemekkel állok a teremtő elé,
Ha eljön az időm s mennem kell az ég felé,
A számonkérésen biztosan fogok félni,
A hibáim miatt merre is kell majd lépni?*

*Az eddig kapott életleckéket esendőként tanultam,
Volt könnyebb, nehezebb is, s hogy elbuktam,
Amit nem tanultam meg, megtanította az élet,
Így készül fel az ember, ha majd jön a végzet.*

*Nem sietek, de ha hívnak, akkor menni kell,
Minden itt marad lent, csak a lélek száll fel,
Álmok, emlékek, kincsek, szerelmek, a földi lét,
Az számadáskor kiderül, mennyit ér a felrakott tét.*

Ha szívem zenél

*Amikor szívem aranyhúrja megcsendül,
És valamit jelez ott bent mélyen belül,
Jelzi, hogy valami születik vagy hal,
Hol végtelen öröm, hol búbánat mar.*

*Oly halk zene ez, melyet csak én hallok,
Oly érzést táplál, mit legbelül én tudok,
De szememen át mégis látszik muzsikája,
Hiszen tükre ő, s szívemnek ódon palotája.*

Mosoni-Dunánál

*Sétáltam a Mosoni-Duna partján,
Álmodozva sokmilliónyi kavicsán,
Elmerengtem a folyó és a táj szépségén,
Pihentetve a nehéz gondoktól elmém.*

*A Nap fénye megtörik hullámain,
Vadkacsák úsznak siető habjain,
Olyan nyugalmas, kellemes minden,
Nem is tudtam, ez hiányzik nekem.*

Az öreg cseresznyefa alatt

*Cseresznyefa árnyékában üldögélve,
A melegben szenvedő tájat kémlelem,
Vágyom érezni érintésed a hús szélbe,
Halvány alakod a végtelenben keresem.*

*Bárcsak jönnél kedvességbe burkolózva,
S már messziről intenél felém kedvesem,
Szólongatnál, kezéd kecsesen lobogtatva,
Így hoznád el mosolyod mézét énnekem.*

*De csak a délibáb táncol a füves ösvényen,
A távolban az ég peremén felhő úszik,
Hangod is csak képzelem emlékörvényen,
És szívemhez csak a méla magány kúszik.*

Csillagok fényében

*Csókunk látom a csillagok fényében,
Ahogy izzik a szerelem forró hevében,
Puha vörös ajkad nektárízét kóstolom,
Ahogyan ajkadról mézét lecsókolom.*

*Mily mámor volt az, amikor rám talált,
Összeforrva csókoltunk a vad éjen át,
Soha el nem feledem már hús leheleted,
Mikor adtad szívemnek szerelemkincsed.*

Alszom

*Az ég peremén fekvő Hold az ágyam,
Álmom takarója ma éjjel a habos felhők,
Simogatva ölel magába engem lágyan,
És kísérnek utunkon a langyos szellők.*

*Nyugalmam őrzi a végtelen messzeség,
Csillagok fénye érint kedvesen valahány,
Mint óceán hullámozik a tinta színű ég,
Így alszik testem a kéklő szép csodán.*

*Tekintetem varázsát szemhéjam rejti,
Belül édes mesében csillan meg csupán,
Nem várva ébredést réved csókban messzi,
Vad vágyak parazsának nyugvó taván.*

Tűzhölgy

*Tűzben forgott szépsége,
Eleven parazsa izzott,
Örvénye húzott mélységbe,
Varázsa egyre kínozott.*

*Könyörögtem legyen enyém,
Úgy vágytam vad szépségét,
De elfordult, láng ült szemén,
Szívemben üresen hagyta helyét.*

*Álmodtam csupán szép tüzét?
Hiszen a reggel ébreszt most.
Nem látom lobogó szemét,
A szép fejvesztő pallost.*

Bodros felhők mögül

*Ma este felhők mögé bujkál a vén telihold,
Mosolya kedves, nekem mindig szép volt.
Oly sokat álmodoztam kerek látványán,
Szinte repültem hozzá szelek szárnyán.*

*Most ki-kikandikál a bodros felhők mögül,
Foltos arca különleges, varázsa szívemen ül.
Megint hű erejét csodálva tekintek fel rá,
Hogy mennyire kedvelem, bárcsak tudná.*

Nálad

*Temető magányában szépítem sírod,
A nehéz bánat bennem ülve szípod,
Mert emlékeimben látom égkék szemed,
Ahogyan tekinteted kacéran rám veted.*

*Mosolyod egyre ragyogva, csábítva hívott,
Méze édességétől lelkem könnyedből ivott,
Hisz oly régen itt hagytál ebben a világban,
Minden veled halt és szívem sírt ziháltan.*

Egy nyári emlék

*Selymes fűben hemperegve,
Álmaim régi nyarát látom,
Fiatalságom után epedve,
A lehetetlent bután várom.*

*A zöld fű illata körülölel,
Mint drága szép szerető,
Egy régi óhaj, ím rám lel,
A sóhaj a lelkemből tör elő.*

*De minden szép elmúlt már,
Fiatalságom is tovaszállt,
Könnyben fürdik az a nyár,
Mára minden köddé vált.*

Álmom királynője

*Mesebirodalom határához érve,
Álmaim hú királynője köszönt,
Mosolya csodaként repít fel az égbe,
S mint hömpölygő áradat engem elönt.*

*Selymes, illatos kezével érinti arcom,
Kék szeme varázsa izzó lelkemig ér,
Vörös ajkával csendre inti hangom,
Ahogy csókja pecsétjével életet ígér.*

*Mint égi manna önti el testem a vágy,
Hogy örökkön örökké vele maradhassak,
Szerelméért lennék néki királyi jobbágy,
Csak benne dobogó szívet csodálhassak.*

*Súgja, boldog forró könnytől szipogva,
Hogy ő maga, országa mindene az enyém,
Koronáját, kincseit, ha kell, értem eldobja,
Csak hú szerető társa, királya legyek én.*

*Így forr össze két szerelmes szív a mesében,
Így ébered a boldogság, mely talán örök,
De ez csak álmaim világában él szívemben,
És mikor ébredek, a valóság szürkésege hörög.*

Mint tóba dobott kő

*Emlékeim tavát egy tekintet fodorozza,
Melyet beledobott egy lány anno, valaha.
Mint tó kék vize alatt a beledobott kő,
Él bennem az a tekintet, mint drágakő.*

*Rég nagy hullámokat vetett lelkem vizén,
Ahogy abba a tekintetbe beleestem én,
De ahogy elsüllyedt bennem pillantása,
Felemésztette az élet vizének homálya.*

*Az a lány így akarta, hogy ez történjen,
Tekintete és minden más is örökre vesszen,
Kilépett szívemből, közös életünk elhagyta,
Elfordította arcát, nem nézett vissza soha.*

*Mégis, emlékeimben felréved szemefénye,
Ő az, a szívem régen halott szellem lénye,
Borostyánba zárt csodálatos elveszett világ,
Egy kedves rózsás emlék, egy elszáradt virág.*

Bódvaszilas felé

*Az autó suhan a végtelen úton,
Kicsit álmodozom a szép múlton,
A lenyugvó vörös Nap fényében,
Mesét kap lelkem csodás élményben.*

*Minden olyan szép e fényárban,
Pedig benne járunk a januárban,
Mégis minden mintha más lenne,
Gyönyörben fürdik az ember szeme.*

*Szinte kérlelve húz magába a táj,
Olyan hihetetlen ez, a gondolat fáj,
Hogy pár pillanat után nehéz válni,
Napnyugta után ezt már nem látni.*

*Csak robog a morajló autó tovább,
Elhagyva ezer vörös színcsodát,
Ím, a hegyek mögött nyugszik a Nap,
A sötétség bánata most erőre kap.*

MNMMNM

*Meghalt, és lelke kis pillangóként szállt,
Nem jött szép kedvese, órá hiába is várt,
Megállt a forró szíve keserű fájdalomában,
Mozdulatlan kővé dermedt örök álmában.
Nem ébred fel többé már sohasem a teste,
Mert szerelme álnok hazugsággal rászedte.*

*Megígért mindent, örök vibráló boldogságot,
Napfelkeltében méznektár csókos valóságot,
Mesevilágot, mely minden nap újra rátalál,
Mélységes bíborszín szerelmet, mi vele rá vár.
Nap-nap után, várt hűen, de csak utálat éri,
Mígnem az Urat a megváltásért imában kéri.*

*Mérhetetlen fájdalommal fiatal szívét széttépte,
Néhány pillanat alatt a kedves lánynak vége,
Mandula szemét lezárta, könnye már nem hull,
Márványfehér testében a forró vér nem tódul.
Nyugovóra tért, hűséges érzelmeit is elvitte,
Magára maradt a Mennyben a becsapott szíve.*

Ima a hópihéért

*Csendes erdőben kísértetként jár,
Nem él ő most, csak neve Január,
Nyirkos avar varázsán szisszen,
Nincs most igazi tél, hó sincsen.*

*Kincsként csillogó pihéje mese,
Nincs hógolyó és hóvár most vele,
Gyermekszánkókat a rozsdá eszi,
Szürkeség ül a tájon oly messzi.*

*Még a szem ellát a messzi távolba,
Erdő homályán fény vész álomba,
Elszáradt faág reccsen léptén,
Földre hullott csillagot kérvén.*

*Csak ma éjjen hulljon a pihe hó,
Rázva dunnáját kedves hóanyó,
Lássunk téli csillogó csodát ma,
Legyen igazi kicsit a január hava.*

Édesanyámról

Ahogy öregsünk, megcsúnyulunk,
A kérlelhetetlen idő túllép rajtunk.
Minden nappal közelebb az elmúlás,
Ki érkezett, menni is kell ez a megoldás.

Ahogy megfáradt édesanyámra nézek,
Látom küzdelmét, elveszítem félek,
Látom fájdalmait, mégis mosolyog rám,
Tekintetében fürdöm, boldog ezért talán.

Köszönöm élete minden percét, mi enyém,
Köszönöm ételeit, mit régen tömött belém,
Bárcsak újra még egyszer megfiatalodhatna!
Ő a drága, nekem kincset érő Édesanya.

Öregsége szívemnek mégsem csúnya,
Bár lassan már ő a kislány s én az apa,
Fogom elgyengült remegő dolgos kezeit,
Puszilom arcát, s csak nézem a szemeit.

Kályhám

Éhes száját étkével tömöm,
Vacsoráját vágom, töröm,
Vörös nyelvét nyújtogatja,
Ahogy izzik vörösen gyomra.

Kellemes jó meleg árad felőle,
Füstöt ereget a kémény belőle,
Bodros szürke lélekként száll,
Ahogy a felhők közt az égbe jár.

Haldokló tél

*Olvadó álmával hanyatlik a tél,
Lassan érkezik a tavasz, ettől fél.
Langya szellő fújkál, Napocska süt,
Kellemes varázssal a télen nagyot üt.*

*Így pusztul napról napra a hideg,
Ereje gyenge, harcolni így minek?
Bár fogát csikorgatva, villogtatva,
Morog még a meleg fényes Napra.*

*Csillagfényes éjeken tombol mérge,
Mélyen belemar a pocsolyák jegébe,
Vékonyka fehér hóleplet hint a tájra,
De lejár az ideje, nincs már csodája.*

Valentinák bálján

*Gyönyörű fiatal lányok mosolya,
Álmaim rég vágyott szép otthona,
De a mosoly méze itt nem engem illet,
Csak szolga vagyok, ki nem kap kincset.*

*Szemük fényes gyémántcsillogása,
Kacajuk csodálatos tébolyító varázsa,
Szomorúságuk s könnyeik vad dühe,
Perverz ez az élet, hú nagyon hülye.*

*Vágytam szemükbe nézni álmodón,
De mit is érek el vele, méreg ez fájón,
Senki vagyok a világukban csupán,
Így vág fejbe az élet, ne óhajts bután.*

Szavakba öntve

Árnyak hátán,
Vágyak szárnyán,
Könnyek cseppjén,
Szállnak szívem mentén.

Soha nem látom,
Mily édes álom,
Halott kincessel,
Enyém nem leszel.

Eltűnt érzések,
Örök kérdések,
Hol a szerelem?
Megfakult levelen...

Szavak, sóhajok,
Gerinctelen tolvajok,
Ellopták az életem,
Így halt a szerelem.

Nincs érzés és kegyelem,
Lassan elfogy a kenyerem,
Várni tovább nincs mire,
El kéne már hinnie.

Emígy hal a lélek,
Nincs tovább, félek,
Ősz hajam fénylik,
Bánatom beérik.

Csillagok hívnak,
Idegenek sírnak,
Gyermekeim legyint,
A lelke ott jár kint.

Poros történet

*Egy szál rózsát egykoron adtam,
Szívemben, mint pengő húr pattan,
Mesebeli édes élettől izzó vörössége,
Szívem darabja, mit adtam örökbe.*

*Annyi év telt már el attól a perctől,
Emléke mégis bennem él a jeltől,
Mely ajkamon égett vörösen izzva,
Kitől fájdalmas volt a búcsú, sírva.*

*Egy szál rózsát volt számára csupán,
Nem volt neki értékes, eldobta lám,
Megszakadt a szívem, beléje halt,
Amikor érezte ezt a hihetetlen bajt.*

*El nem felejttem fájdalmát sohasem,
Ahogy szép királynőm megöli lelkem,
Lehullott a rózsaszirm, tépte virágát,
Ahogyan megölte közös életünk álmát.*

*Mára kihalt belőlem a nehéz fájdalom,
Csak a keserű emlék maradt s a dalom,
Mellyel elmondom régi történetemet,
Amit az idő nehéz porral eltemetett.*

Hóvirág

*Lassan kinyílik fehér szirmod,
És hirdeted, mosolyog a tavaszod.
A Nap fénye ragyogva ébred keleten,
Melegségbe öltözteti kis kertem.*

*Bokor alján fehérséged lám ébred,
Csodás és egyszerű vagy, látunk téged,
Kedvességed elbűvöli az egész világot,
Mikor rád tekintünk, szeretjük virágod.*

Et il y a toi, et il y a moi.
/ És (ebben) ott vagy te, és ott vagyok én.

L'âme en peine,
/ Egy elveszett lélek,
Száll a földről a sírba.
Nem talál vissza, félek,
Könnyek közt bujdokol sírva.

Devant cette photo d'antan,
/ Előtte az elmúlt idők képe,
Poklot járva várja a csodát,
Mely által újra élhet fénye,
És felszabadulva napsugarat lát.

Il, il n'est pas fou, il y croit c'est tout,
/ Nem, Ő nem őrült, csak hisz benne,
Hogy jöhet még fergeteges boldogság,
Egy angyal szép csillogó szeme,
Megváltást hoz, mely tiszta jószág.

Une rose à la main,
/ Rózsával a kezében,
Kincseit adná, vörös ajkán égő csókért,
A remény csillog szemeiben,
Kénköves tűzben égve jóként.

Rien autour n'a de sens,
/ Körülötte semmi másnak nincs értelme,
Démonok járkák dühögő haláltáncukat,
Nehéz levegőben izzik a táj és a remény,
Ahogy sebesre marva köpik bűdös csókjukat.

Non, non plus rien ne le retient,
/ Nem, semmi sem tarthatja vissza már,
Véget kell vetni ennek a gyilkos táncnak,
Süvítve tör az életbe vissza, s égig száll,
Hogy angyalát meglelhesse, legkésőbb másnap.

*Il attend, une bougie illumine La nuit,
/ Várakozik, egy gyertya megvilágítja az éjszakát,
S itt a földön újra hűvös a rég várt hajnal.
Most a csend és nyugalom élte a szív szavát,
S megtalálja napfelkelte kedvesét színarannyal.*

*Dans sa love story un sourire,
/ Az ő szerelmi történetében egy mosoly,
Hogy hozzá boldogan bújik önfeladt szeretetben,
Feledve minden rosszat, mely halálosan komoly,
S már vidáman fürdik édes csókok tengerében.*

Csókod kincse

*Álmaid tengerén felém hajózol,
Ajka hús lehelete rebegve érint,
Még nem ér ajkamhoz, mégis pózol,
Érzem puha csókod boldog könnyeit.*

*Vágyaid tengerén felém hajózol,
Vörös nektár édes méze ajkad kincse,
Lassan közelít, épp megérint a jóból,
Érzem csókod, mely szerelmed bilincse.*

*Álmaid szigetén nálam hajód kiköt,
Bársony ajkad csókban izzik számon,
Nyelved varázsa örökre szívemhez köt,
Így ébred csókban életre mesés álmom.*

*Vágyaid szigetén hajód nálam révbe ér,
Lángolva, forrón izzik ajkad érintése,
Lelkem könyörög-kérlel, s újat kérve kér,
Hisz varázslatos csókod a lélek szépe.*

*Vágyott álmaid, ím beteljesül ajkamon,
Szád szenvedélyes parazsa tüzet gyújtott,
Érzéki selyem érintése igazi őshatalom,
S szívedbe szívem, mint üstökös hullott.*

Vízesésnél

*Hideg vizes sziklákon üldögélve,
Elmerengve a múlton, álmot élve.
A vízesés egyre csak zúg szüntelen,
Pici cseppjei érintik bőrét hűvösen.*

*A víz egy régi érdekes mesét mormol,
Hol édesanyja mosolyog, nem korhol,
Mikor szíve kedvese csókkal köszönt,
S szerelmével, mint áradt folyó elönt.*

*Bár most is karjaiba lehetne simulva,
Érezve szíve dobbanását újra és újra,
De nagyon messze már a régi kedves,
Ódon nyáron, és ő már nem szerelmes.*

*Marad az éppen most élhető hűs jelen,
Egyedül a vízesésnél, hol könny terem,
Hisz szép emlékek helye e zúgó zuhatag,
Bár múltna gyorsan el ez a magányos nap.*

Tavaszi napfény

*Mámor-meleg napfény érint,
Kedvesen simogat és szépít,
Csodálatos e tavaszi fény,
Nincs itt mese, ez a tény.*

*Bár a szívemben is tavasz lenne,
Kicsit újból végre felmelegedne,
Micsoda jó lenne megint vágni,
Langyos szellővel az égből szállni.*

Búzavirág

*Búzavirág, kék búzavirág,
Színedben él az egész világ,
Szépséged egyszerű és kedves,
Szírmód mégis oly becses.*

*Csak becézlek, ha látlak téged,
Arany-tengerben fürdik színed,
Mesékben vagy kedves szereplő,
Szeretőm kezében kis istennő.*

*Mindig a vágy fűzött hozzád,
Szeretem mosolygó kék orcád,
Mégis ritkán voltál kincsem,
Szeretlek téged hévvel emigyen.*

Muskotály Cuvée

*Kristálypoharam megtöltöm,
Aranysárga borral lehütöm,
Dér ül csillogó fényes külsejére,
Vágyom pince hűvös édes ízére.*

*Aranyszín borom kortyolom,
Szívem melegítve ízét mormolom,
Forróság lobban hús nektárjától,
Hevesebben dobogtatva álmától.*

*Kiürült szépséges kristálykelyhem,
Általa a heve és a tüze lobog bennem,
Fene sem bánja, ha mindjárt el is törik,
Szememre a múltamból könnyem szökik.*

*A szőlő zamatos lelke, ím bennem él,
Nincs is most olyan kitől lelkem fél,
Hát dobbanjon a szív múltat feledve,
Hisz semmit sem ér, mert el lett temetve.*

Régi hős ifjak, magyarok

*Régen élt hősök napja a mai,
Emlékezzünk rájuk szívvel,
Bátrak voltak tenni és szólni,
Élni és halni, ha kell hévvel.*

*Ma már nem élnek ilyen hősök,
Elkorcsosult rég szép nemzetünk,
Kihaltak a bátor és igaz ősök,
Mi lesz így Istenem velünk?*

*Kokárdánk, zászlóink foszlanak,
Nincs, kik vigyék szép diadalra,
A magyar elvész, mint hulla oszlanak,
Ajkaink némák, nem fakadnak dalra.*

*Ébredjetek hősök, vad magyarok!
Ébredjen a drága nemzeti öntudat!
Vérünk elfolyik, nem vagyunk szabadok!
Keresni kellene végre egy új, igaz utat!*

2015 / Március 15. tiszteletére/

A bozótűz sorsa

*Egy nagy tűz égett a kiszáradt pusztában,
De paraszába hamvadt az éjben magában,
Felemésztett mindent, szélcsend csókolta,
Majdnem beléje halt úgy éhezett a mohója.*

*Száraz fűszálakon koplalva csúszott előre,
Szemeivel látni vélt száraz erdőt távol előtte,
Kínkeservesen haladt mérgesen füstölögve,
Miért nincs egy kis szél, így haladhat döcögve.*

*A sorsa mindig lökött neki vékonyka élelmet,
Így erejét s melegét megőrizte, segítve az életet.
De, mit látott erdőt, szárazat, csak délibáb volt,
Be kell hát érje kevés étekkel míg él, s nem holt.*

*Fel-fellobban, ahogy a szél rásegíti a bokrokra,
Bár nem tart túl sokáig ez a félelmetes csoda,
Így ismét éhezve haldoklik paraszában morogva,
Majd bele is pusztul, kihuny életének vad folyama.*

Éji kék szemű angyal

*Álmomban egy angyal talált rám,
Szeme pillantása csoda, valahány,
Nem szólt semmit csak nézett engem,
Mintha így óvna, hogy itt van velem.*

*Kék szeme a mennyet idézte,
A tekintetében lobogott tüze,
Zafírszín íriszébe fulladtam,
Ahogy rám pillantott belehaltam.*

*Ez az angyal oly szépséges és bájos,
Ahogy ránéztem nem voltam álmos,
Némán beszélt hozzám szép hírnököm,
Tegyem, mit tennem kell, ez az öröm.*

Gyermekeként

*Kisgyermekként sokszor álmodoztam,
A cseresznyefa tág, zöld koronájában.
Millió hófehér virág között vágytam,
Hogy majdan nagy ember leszek a világban.
Elképzeltem, hogyan szeretnék gazdag lenni,
Egy gyönyörű lányt miként vágyani, szeretni.*

*Terveztem sok-sok mindent, szépet és jót,
Csodálnivaló házat, mesebeli kedves kertet,
Sziklán kis kővárat, kerti csacsogó csobogót,
De a gondolataim ekkor még álmot kerget.
Szívem is beleadom majd, amikor készül,
Így lesz a megélt álomból valóság végül.*

*Mint kismadár ültem a cseresznyefán,
A távolt fürkészve, merengve révedtem.
Majd lassan épült az álmom életem útján,
Bízva erőmben, nagyot ebben nem tévedtem.
Csak a boldogság és a gazdagság hibázik,
Bár röpke percekre megélhettem áldásait.*

*Gyermekei álmaim nagy részét teljesítettem,
Amit tehettem megtettem, ébredt születésük.
De lassacskán alkonyba fordul már az életem,
Mi fontos volt ma már nem az, oszlik képük.
Elfáradtam, elszállt az ifjúi hévvel az álmom,
Ma már csak egy idősödő férfi könnyeit bánom.*

*Már nem ülök fent a cseresznyefa ágain,
Vénülő fejjel a törzsét is nehezen mászom.
Cseresznyét is a földről szedek az este árnyain,
Csak nézem hatalmas koronáját és csodálom.
Már alatta ülve, árnyékában idézem a múltat,
Merengek a jövőn, agyam válaszokat kutat.*

*Bírom még vagy temessem el a tervbéli álmokat?
Maholnap öregember leszek. Építsem? Kinek?
Senki nincs, ki értékelné, érdemelné e csókokat.
Nekem már nem kell, belehalni akkor minek?
Kisfiúcska álmai cseresznyefa ágának árnyain,
Tovaszállnak velem a sírba a lelkeim szárnyain...*

Csók-merengő

Várakozással töltött idő,
Sok-sok elmúlt perc és óra,
Melyet emlékeimből húzok elő,
Rád gondolva, ez életem sója.

Vágyakozással múlatott idő,
Ahogy csókodon ábrándozom,
Szívemnek méze oly felemelő,
Bársonyan lélekutam járom.

Amikor végre megérkeztél,
Édes mosolyod rám tekint,
Lelkem izzó vágyvirága lettél,
S csókolhattam ajkad megint.

Költészet napi gondolatok

Tollamat vezeti a gondolatom,
Így alakulnak a sorok a papíron,
Girbén-görbén ide-oda kacszázva,
Készülnek a szép betűk cikázva.

Szívedhez szólok szálló szavaimmal,
Hatni érzelmedre a gondolataimmal,
Tüzet gyújtani benned, hön lángolót,
Füledbe súgni kis titkos varázsszót.

Ez a szép nap a versek és íróik napja,
Köszöntsé őket, írd te is erre a lapra,
Írd le, hogy a lelkednek mi fontos,
Hisz amit olvasol, kell, mert gondos.

Megköszönjük kedves dicséreted,
Nagy kincs ez, elismerő okleveled,
Így ösztönzöd az újabbak születését,
Mely élteti szíveink kellő lüktetését.

Virágzó cseresznyefám

*Fehér cseresznyevirágok tengere,
Elém ódon meséket hintő ereje,
Fehér menyasszonyi szép varázs,
Virág kelyhében sárga kisdarázs.*

*Régen közöttük bújt el álmom,
Mesebeli szárnyaló varázsom,
Vágyam szélfújta könnycseppje,
Lelkem jövőbe látó barna szeme.*

*Most virágzó ágai alatt állok,
De már meghaltak azon álmok,
Nincs más, mint a komor valóság,
Az élet véges, nincs örök ifjúság.*

Életem angyala

*Ha létezne,
Életre kelt vágyálmaim forró láza,
Mesebeli kastélyom, a lelkem háza.
Hol csoda vár,
Hanyatt fekve az ágy kékselymében,
Meztelen tested palotája termében.
Tekintetem révedne,
Bimbóid, mint hegy ormán a fény,
Rubint színe, kincse mind az enyém.
S csak nekem,
Emlőd alá rejtett kis szíved adnád,
Szerelmünket soha be nem csapnád.
Majd teljessé válna,
Hasadban méhed kapuját kitárod,
Vágyad oltárán mézed szívárog.
Csókod mannája,
Ajkamon égne parázs ajkad varázsa,
És lelkeink égbe szállva eggyé válva.
Sóhajod hasadna,
Ahogy odafentről villám sújt hirtelen,
Kielégülve roskadnánk össze teljesen.
A boldogság végtelen,
Ahogyan tekintesz rám féltve éjjelen,
És örökké fogod szorosán a két kezem.*

Új erő a földből

Őstől örökölt szép földemen,
Fűbe heveredtem szertelen,
Pihenve múlattam az időt,
Mint nagyapám rég, azelőtt.

Megfáradt testem sóhajtott,
A dolognak így int jó napot,
Itt ez a perc csak is az enyém,
Dolgozzon lent most más legény.

Fent a hegyemen a fáim között,
Belém a földből ősi erő költözött,
Új tettekre készítő vad nyugalom,
Melegség, földből áradó buzgalom.

Édesanyám kincses mosolya

Öreg édesanyám mosolya érint,
Hozzám bújik, megölel engem,
Arcomra puszikkal áldást hint,
Szavaival biztat, olyan jó velem.

Főz kisfiának lelkét beleadva,
Finom étele az istenek eledele,
Én segítem, jobb legyen napja,
Szívesen töltöm az időm vele.

Hálásan nézek kedves arcára,
Simogatom a hátát megölelve,
Gondolva mindennapos harcára,
Tenni mit lehet szívével törődve?

Bárcsak örökké velem maradna,
Kedvét, életét kincsként őrizném,
Járnék hozzá minden nap haza,
Hogy tekintete maradjon az enyém.

Ki szeret, így vár

*Vad álmaival testébe zuhanva,
Várt rám az éjben szívdobogva,
Vágya lüktetett benne oly mélyen,
Meztelensége ébredt fel a kéjben.*

*Mereng a szobában, hús homályban,
Bőrét simogatta a levegő csodásan,
Szinte érezte újaim puha érintését,
Száján vélt csók égett, mint pecsét.*

*Szinte már-már zihált néma ajaka,
Lassan elolvad a vágytól a tudata,
Lobogó pírban égett kedves orcája,
S hogy megjöttem mosoly az országa.*

*Repült hozzám, testével tiport össze,
Csókjaival elhalmoz, tüzet ígér örökre,
S én imádom illatos bőrét mely bársony,
Bárcsak így valósulna meg minden álom.*

Emlékezés Gizella napon

*Rég elérhetetlen álmom voltál,
Kincs volt, ha hozzám szóltál,
Csak néztelek téged önfeledten,
Ahogy bájosan kacagtál szertelen.*

*Voltál szívem nagy dobbanása,
Csermely patak hús csobbanása,
Kék lelkem édes kedves mosolya,
Szemem bús könnyeinek tarsolya.*

*Voltál szerelmes szívet tépő sóhaj,
Teljesíthetetlen vágy, csendes óhaj,
Néma ajkam imája, könnyörgése,
Verseim múzsája, csodás fénye.*

*Voltál szinte minden gondolatom,
Belül izzó feszültség és nyugalom,
Virágaim, levélkéim címzettje,
Kicsinyke életem egyetlen kincse.*

*Ma már ez egy hihetetlen emlék,
Mely bennem él, mint égi szentség,
Egy kedves lány a közös múltból,
Együtt tett lépések egy régi útról.*

Keleti álom

*Vágyam, hogy te olvasd gondolatom,
Mit szívem diktál s kéklík a papíron,
Könyvem kezébe fogva lásd érzéseim,
Kincsekké váljanak szívedben könnyeim.*

*Keleti misztikumod befogadja gyermekeim,
Szívedben rüggyé fakadjanak dalos rímeim,
Verselésem megindítsa vágyad s álmod,
Ne nyugodj, még örömöd meg nem találod.*

*Várlak szüntelen a végtelen időn át téged,
Érzéseimet rabul ejtette keleti szépséged,
Remélem, egyszer rámtalálsz a rengetegben,
És elszavalhatod nekem egy szerelmes versem.*

Vibráló táj

*A nagy melegben vibrál a táj,
Szépsége mégis valódi bűbáj,
Felemészti kereső tekintetem,
Ahogy a csodáját kémlelem.*

*Hús árnyas fa alatt üldögélve,
Bámulok egyre csak merengve,
Madarak szállnak, csivitelnek,
Megnyugvás hajsolt szívemnek.*

*Mint egy jó mese, mely életre kelt,
Varázslatossága teljesen rabul ejt,
Bárcsak örökké tartana e pillanat,
Kincsként őrizném a szívem alatt.*

Egy pisszenést se

Lány:

*Ne szólj semmit, egy kis pisszenést sem!
Gyere, búj ide hozzám szerető kedvesem!
Ölelj meg erős karoddal, hiszen vágyom rád,
Csókolj meg tüzes ajkaddal, égessen a szád.*

Fiú:

*Csitt, szerelmes virágszálam, ne szólj!
Tied a szívem, a lelkem, bánj velük jól!
Miénk az örökkévaló fény, a boldogság
Szerelmünk szép kincse valódi meseország.*

Langyos emlékezés

*Meleg és csillagfényes éjszakán,
Meztelen testem hús borzongásán,
Élvezem a kis tücskök ciripelését,
Vágyom megélni egy újabb mesét.*

*A vén sápadt Hold most rám tekint,
Csillogó varázspont hint rám megint,
Nem feledem el régi mesés csodáját,
Szerelmes szíveink forró vad álmát.*

*Akkor is ilyen észveszejtő volt az éj,
Hozzám bújtál, érintettelek, ne félj,
Szemeinkben vibrált a tábortűz fénye,
De már bennünk élt könnyeink lénye.*

*Most egyedül vagyok a csillagokkal,
Csak a nyugalom ölel át hús csókokkal,
Te már régen elhagytál, múlt könnye,
De az emlékeim most veled van tele.*

*Kívánom, halld s lásd te is mit én,
Kívánom, találjon újra rád az a lény,
Szíved szakadjon a Hold fényénél,
Pityeredj el minden újabb mesénél.*

Trianon 95 éve

*Trianon diktálta borzalom napja a mai,
Országunk csonka, dűledeznek romjai,
Sok hű magyar szív szakadt külhonba,
Értelmetlen döntés volt ez, mely ostoba.*

*De lám mégis él a magyar, népünk küzd,
Címerét büszkén a mellkasodra tűzd!
Hagy lássa mindenki igaz magyar vagy,
Ki bátor, elszánt, nem alázva kushad.*

*Soha ne tagadd meg néped honnan eredtél,
Véred büszke színét, a földet hol születted,
Ez az a föld hol élsz, halsz, hant majd itt takar,
Mi magyarnak születünk, hát legyünk Magyar!*

Egzotikus Kelet

*Gyönyörűséges egzotikus Távol-Kelet,
Sok kincsed szórod szét világszerte,
Parányi részed enyém miért nem lehet?
Szívem csodádat még meg nem nyerte.*

*Bárcsak hús-vér tekinteted vadul égetne,
Puha karodban szenderednék álomra el,
Csókod hű almáját ajkammal szüretelve,
Mily jó lenne, ha édes vágyad temetne el!*

A keleti nőkről és a varázslatos szépségükről szól.

Ágyamban

*Ágyamra dülve várom az álmot,
Szívem dobbanása üti a számot,
Elfáradva pihegek, ölelem takaróm,
Párnám kedvessége az én altatóm.*

*Ágyam melege megnyugtat engem,
Puhaságát, ó, de nagyon szeretem,
Ha érkezik a hihetetlen álom,
Benne hősként a viadalt állom.*

*Küzdök a rosszal és a fény megérint,
Szerelmes lovagként szívem szépít,
Hölgyek bársonya borítja testem,
Vágyait kincsét álmaimban élem.*

*Igazán boldog már csak ott vagyok,
Hol a jónak s a kéjnek ura vagyok,
Ott nem tudnak bántani a rosszak,
Lehullnak páncélomról, megrogynak.*

*De a csillagos éj után érkezik a hajnal,
Az ébredés ismét nem könnyű, hajjaj,
És újra csak egy átlagos ember vagyok,
Ki méltatlan csatát vív, ellen az óriások.*

Elhaló emlékek

*Mint a végtelen idő peremén üldögélő angyalok,
Emlékeim közt révedem, mit a múltban hagyok.
Szívemben az idő kincsei, kacatjai közt turkálók,
Ódon holmik ezek, mely angyali fényben ragyog.*

*Vágyódom vissza, oda a régi világba gyermeknek,
Vágyom szerelmeim tekintetét, gyönyör szívemnek.
De réges-régen elmúlt már minden, ami szép volt,
Oly régen világított mezítelen testünkre a Hold.*

*Könnyes szemmel csodálom elmúlt életem fonalát,
Sok cica játéka volt gurítva, gömbölyítve az időn át.
Mint egy hihetetlen mese, amit az életem vérrel írt,
Kéklő fényes lelkem dobogó szíve, ó de sokszor sírt.*

*Bár már felszáradtak a könnyek, a szív nem felejthet,
De még sokszor ki kell innom a mérget rejtő kelyhet.
Lassan így pusztul el az emlékek sora a szívemben,
Az idő eltemeti a múltat az egyre tompuló elmémben.*

Vissza kellene váltani

*Hol vannak a mesék, melyek gyermeki fülemben csengtek?
Miért tűnnek hazugságnak, mi álmot a szívembe csentek?
Pedig olyan szépek voltak, varázslatos volt világuk,
Harcban élve, boldogsággal, szerelemmel telve viráguk.*

*Hol vannak a kedvesen mosolygó pirospozsgás lányok?
Miért tűnt el mosolyuk, édes arcuk miért oly haloványok?
Pedig milyen hihetetlenül szépek voltak, tűz égett bennük,
Mint kis istennők úgy éltek, de lám könnyes lett a szemük.*

*Hol vannak a megélt szép pillanatok és az édes csókok?
Hová tűntek el, nem maradt csak a pokolból szálló bókók?
Kinek kell ma már a becsület és az igazság? Érdek az úr...
Szégyenkezve állok köztetek, mert hiányoznak piszkosul.*

*Ezt a rossz életet vissza kellene cserélni a múltbéli szépre,
Hogy visszatérjenek álmaink s vágyaink szíveinkbe végre.
Hogy ismét boldog és vidám legyen a napjaink e földön,
S hogy a megígért, megérdemelt kincses jutalom újra eltöltsön.*

Elérhetetlen

*Lelkem úgy sóvárog az új után,
Megtapasztalni szépet, s valót,
Mégsem kaphatom meg álmom,
Könnyezve el nem mondott szót.*

*Minden gyönyörűséget érinteni,
Simogatni százszor szép csodát,
Megannyi millió csókot hinteni,
S vele hihetetlen álmaimat élni át.*

*Fehér porcelánját barna bársonyát,
Lehelve lelkem minden kékségével,
Húsom húzába vájni sikítva éjen át,
Mindig máshol s más szépségével.*

*De óh, mind ez csak lehetetlen vágy,
Szemem kincsevő nő csupán a pillanat,
Így szenderülve el, húz magába az ágy,
Megélve álmot a Hold tekintete alatt.*

Az én hős nagyapám

*Nagyapám mosolygós kedves kis ember volt,
Nagyon szerettem, szememben igazi hős volt.
Sokszor kértem meséljen nekem a régmúltról,
Amikor fiatal volt s katona, meg a frontról.*

*De akkor lehorgasztotta fejét, csendben révedt,
Szomorúan a messzibe, a végtelen távolba nézett.
Mosolya egyszerre meghalt borús emlékeitől,
Lélekben zokogva sírt elszenvedett sebeitől.*

*Ha mégis néha mesélt a vad háborúról,
Elkomorodott az arca, múltat korholt.
Akkor ott mindig ropogtak a fegyverek,
Ágyú dörrent, s könnyesek voltak a szemek.*

*Minden percben a halál sétált a katonák közt,
Soha nem tudták, az elmúlás szövetséget kivel köt,
Koszosan s rettegve, mégis reménnyel telve éltek,
Nap, mint nap hittél az Úrtól új csodát kértek.*

*Lövedékek süvítettek és bombák robbantak,
Kopogásukkal, s robajukkal elmúlást hoztak.
Szilánkjaik, a porral s a földdel szálltak az égig,
Pusztítva mindent el, a szép anyaföldet tépik.*

*Harci eszközök s tankok dübörgése öli a csendet,
S méregként olt az emberekbe rettentő félelmet,
Idegenekkel, idegen földön, idegenek ellen,
Magányosan egyedül, mégis óriási tömegben.*

*Vértől volt nedves s bűdös a föld, holtak sokfelé,
Nem volt drága az emberi élet, állj a golyó elé!
Minden gondolata, túlélni ezt az apokalipszist,
Hazajutni feleségéhez s gyerekeihez, bármi lesz is.*

*Már oly régen tartó hasában korgó nehéz éhe,
Egyszer egy havas nagy krumpliföldön érte,
Bajonettel a kemény fagyos földet ásta serényen,
S a jeges krumplit harapta, hogy ne haljon éhen.*

*Ilyen borzalom volt a háború, könnye csurrant,
Mennyi-mennyi halott bajtárs s megannyi sírhant.
Kis léckereszt és a sisakjuk, ennyi mi utánuk maradt,
S kitudja, a sírjaikra virágot mostanában ki rak?*

*És látod kis unokám, én mégis csak hazaértem,
Hisz vigyázott rám az égben fent az Úristen,
Túléltem mindent, s a sebeim is begyógyultak,
De lelkemben az emlékek megmaradtak mementónak.*

*Ne akard azt tudni, hogy ott még mi történt,
Elmúlt, hála Isten, ünnepeld a béke eljöttét,
Itt vagyunk, bár szegényen, de nagy szeretetben,
Legyen elég ennyit tudnod, s legyintett szerényen.*

*Most is ölelném és puszilnám kedves öreg arcát,
De az életben és a halállal is megvívta harcát,
Még emlékszem forró könnyére, ahogy rám nézett,
S ott a halálos ágyon mindent végleg bevégezett.*

Szeretett nagyapám emlékére!

Otthonom Kazincbarcika

*Amikor ébred a Nap a Bükk lábánál,
Még ködbe vész ez a szép kisváros,
Falai őrt állnak az emberek álmánál,
Védelve őv e völgy, mely álmos.*

*Ide születtem én, lelkem alá itt szállt,
Hogy egy síró kisfiúban találjon otthont.
Álmodozásaival akkor még mesét várt,
S hittem, hogy sorsom, kezem szépet ont.*

*Kis terein, s utcáin ó, de sokat jártam,
Tudást szerevezve tanultam iskoláiban,
Ezerszer elfáradtam a nehéz munkában,
Mivel panelházait építettem szorgosan.*

*Milliónyi csodálatos emlék köt ide,
A gyermekkor igaz feledhetetlensége,
Kislányok édes mosolya s dobogó szíve,
Dolgos kicsiny életem csendes reménye.*

*Most is minden ideköt, erős gyökerek,
Ősök rám hagyott földje, kedves háza,
Elmaradt álmaim mind immár öregek,
Nincs kellő erő s hit, mely valóra váltsa.*

*Mit tudtam, elvégeztem, s fel nem adom,
Ez az a város hol élnem kell, itt a helyem,
Könnyebb nem lesz semmi sem, én tudom,
Sorsom könyvét teleírva egyedül itt lelem.*

*Kazincbarcika története az enyém is,
Összeköt minket a múlt megélt mosolya,
Nem kell nekem semmiféle vad tézis,
Hisz szíveink dobbanása valódi csoda.*

Éjszaka nyugalma

*Olyan hihetetlenül mély ez a nyugalom,
Szívemet előnti a csendes édes oltalom,
Vágyom a csendet, mely tébolyító varázslat,
Csillagok távoli fénye, szikrázó igaz csodálat.*

*Tücsökzene nyugtatja a rohanó életet,
Kutya vakkant a távolba, ez képzelet,
Sötétség leple alatt tombol a végtelen,
Miért is vagyok éppen itt, ezt kérdezem.*

Eső

*Felhők könnye hull az égből,
Felüdülést ad a földnek a légből,
Morogva forog vad szürkésege,
Félelmet szít az ember szívébe.*

*Széllal keringőzve egyre csak táncol,
S a hőség adja erejét, majd újra vádol.
Hullnak a hús cseppek szomjat oltva,
Levelek integetnek vízben lubickolva.*

Elaludt a gyertyám

*Amikor lenyugszik a Napkorong,
Sötétség borul a végtelen tájra,
Az éjszakai csend üressége kong,
Szívem a heves boldogságot várja.*

*Gyertyát gyújtok pici fényéért,
Mely táncolva lobog a hús éjben,
Magam előtt látom arcod emlékét,
Ahogy rám tekintesz oly szépen.*

*Pici könnycsepp szemem fátyolán,
Ennyi csupán mit tehetek s érzek,
Nincs már gondolat s szó sem talán,
Minden elveszett örökre, attól félek.*

*Hol vagy szépséges, boldog arám?
Rám miért nem találsz csókokkal?
Egy szellőfuvallat elfújja gyertyám,
S a sötét vesz körül a csillagokkal,*

Álom kincsem

*Este ágyam csendes oltalmában,
Merengő álmaim édes kis hónapban,
Szívem belsejében szép arája ébredt,
S, mint puha bársony sejlett-fénylett.*

*Barna fényes szemébe néztem,
Mely kapun át a szívébe éltem,
Valahányszor dobbant ott belül,
Lelkem élete újra táncra penderül.*

*Vágytam csókja izgató forróságát,
Lelke lelkembe zuhanó csobbanását,
Érintésének izgató varázsát oly nagyon,
A hihetetlent megélni vele-általa vakon.*

Az élet

Könnyű pilleszárnyon repül az élet,
Egy-egy virágra leszáll, mely a végzet,
Szépsége s illata elménket elbódítja,
Méze szívünket mérgével kicsorbítja.

Vágyott tavasz után érkezik a nyár,
De semmi sem változik meg, mily kár,
Csendes forró nap után vad vihar tör ki,
Villámaival szikrázva a hús esőt hinti.

Tovalibben a megélt csodás pillanat fénye,
S így vész el a jelen múltba veszett reménye,
De bizalommal, s félelemmel nézünk előre,
Bár nem látunk semmit, titok, élet a jövőbe.

Talán él egy lány

Hiszem, hogy létezik egy lány,
Aki így szeret, magamért tán,
Kinek én vagyok a mindenség,
Úr és szolga is, meg lélekeleség.

Szemeiben az életem lényé él,
Ahol boldogsága a kéklő égig ér,
Onnan pillant le csillagfénnel,
S lelkem lelkével száll a széllal.

Arcán ülő édes mosolya nyugtat,
Ahogy rátekintek, szikrát hullat,
Szikrákat az izzó, lobogó tűzből,
Szíve varázsával megigéz s bűvöl.

Ó kedves, rám találsz e szíveddel?
Boldoggá teszel e, égő szerelmeddel?
Akarsz e velem lenni, ha hőn vétkezel?
Élsz e, vagy csak álmaimban létezel?

Utószó

Mindig öröm, ha új, eddig ismeretlen ember vállalkozik arra, hogy nyilvánosságra hozza gondolatait. Ha a bátorság mögött építő, lélekszépítő gondolatok is vannak, akkor igen, meg kell azokat osztani másokkal is! Kitárulkozás, mély érzelmek, nagy ívű gondolatok.

Sommásan így jellemezhetnénk a kezünkben tartott kötetet.

Hosszú, küzdelmes utat járt be Deák László Sándor az első, papírra vetett gondolatok és a most, nyomtatásban megjelent versek között.

Férfiként, bátran felvállalja érzelmeit. Ez teszi hitelessé.

Sokszínűsége, képalkotó készsége, már-már túlzásokba eső jelzői is lelki gazdagságát mutatják.

A versek hangulatát tükrözik, még inkább kiemelik P. Dányi Gabriella illusztrációi.

Jó szívvel ajánljuk a kötet olvasását minden gondolkodó, érző, a szép iránt fogékony ember számára!

2016. január

Čsatlósne Radeczki Mária és Pelle Anna

Tartalom

Ajánló	3
Rózsaszín rózsaszál	4
Rózsaüzenet	5
Nyíló vörös rózsza	6
Rózsza, rózsza	6
Rózsaszín rózsza édes illata	7
Rózsák	8
Fehér rózsza	9
Álmaim szárnya	9
Egy mesebeli találkozás öröme	10
Köszönöm Gizkácska	11
A szerelem égi kincs	12
Fehér takaró	12
Marianna napra	13
Kiss Évike emlékére	14-15
Csak egy homokszem	16
Az idő szénásszekere	17
Éji nyugalom	18
Csillagpor	18
Fagyos lelkű tél	19
Itt az édes tavasz	20
Gyermekkorom illata	21
Augusztus	22
Emléked ébredt könnyesen	23
Ági álom	23
A telihold vágya	24
Könnyek közt	25
Éji csillagangyalok fényénél	26
Ezer fájdalom	27
Őszi álmos álmok	28
Karácsonyi álom	29
Az én édes anyukám	30-31
Március15.	32
Hogy is, miért is?	33
Hol a jövő?	34
Arany udvarú telihold	35
Réten üldögélve	36
Csillaghullás	37
Szerelem angyal csókja	38
Huszonkilenc éve	39

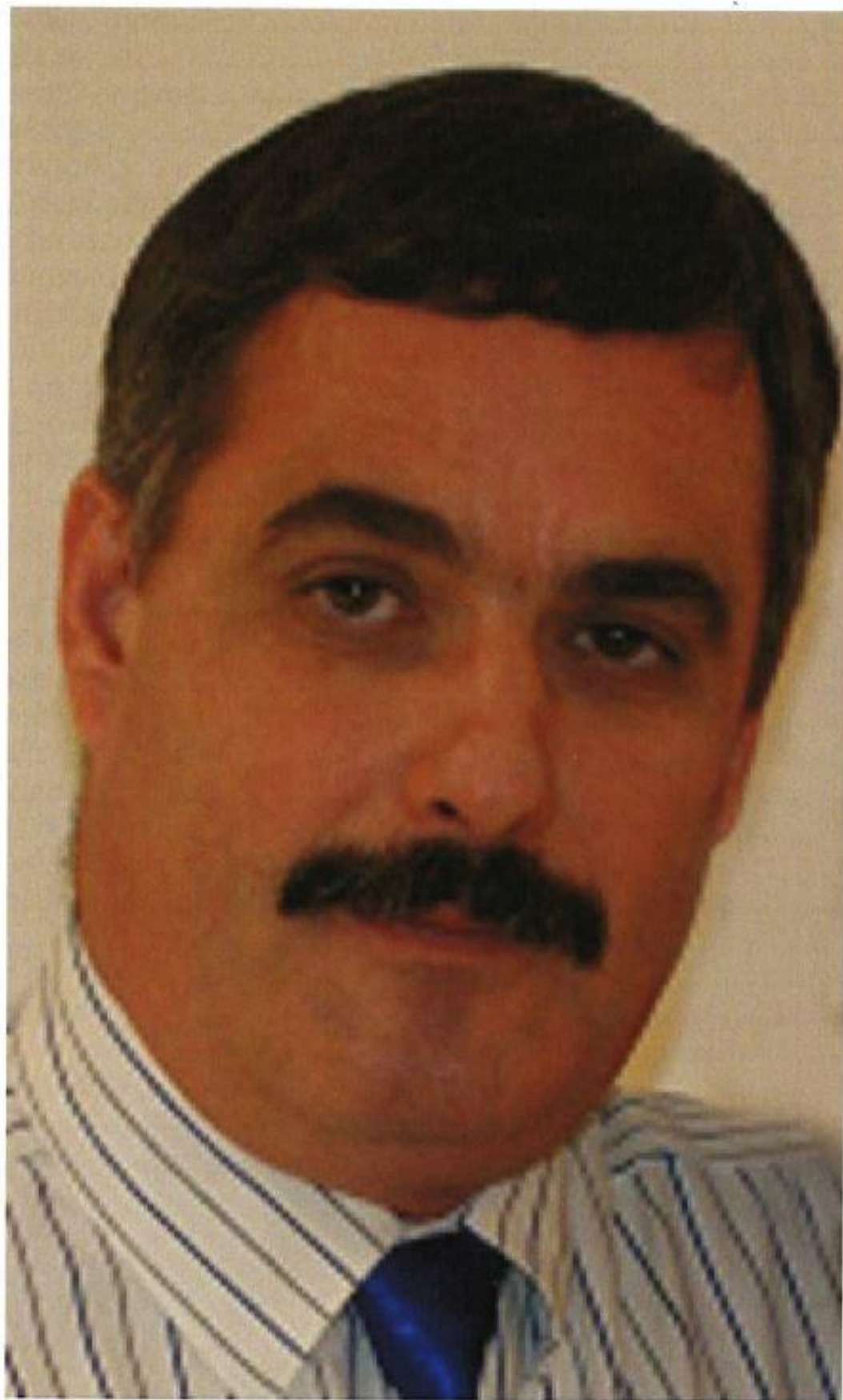
<i>Október széle</i>	40
<i>Vérző napnyugta</i>	41
<i>Ha párnám...</i>	41
<i>Ódon emlékek képe</i>	42
<i>Ki vagyok én?</i>	43
<i>Hosszú havazás</i>	44
<i>Tavaszi kedves</i>	45
<i>Ébredő napfelkelte</i>	46
<i>László napi arany búzatenger</i>	47
<i>Este lett</i>	48
<i>Amikor szemébe néztem</i>	48
<i>A szem</i>	49
<i>Ha szárnyam lehetne</i>	50
<i>Harminc éve</i>	51
<i>Könnyes bohóc</i>	52
<i>A víz gyönyöre</i>	52
<i>Hideg köd</i>	53
<i>Kövület</i>	54
<i>Locsoló versike a kedveshez</i>	55
<i>Költészet napján</i>	55
<i>A trikolór: Erő, Hűség, Remény</i>	56
<i>A tükörkép mögött</i>	57
<i>Tekintete</i>	57
<i>Cseresznyevirág</i>	58
<i>Ha tehetném</i>	58
<i>Csillagok csodálata</i>	59
<i>Szavaim katlanában</i>	59
<i>A pók buta vágya</i>	60
<i>Rózsaszín leander</i>	61
<i>A Hold meséje</i>	61
<i>Ősz van</i>	62
<i>A költészetem</i>	63
<i>Emlékezem</i>	63
<i>Vágyom rád</i>	64
<i>Soha többé</i>	64
<i>Almafa alatt</i>	65
<i>Ragyogó telihold</i>	66
<i>Esztergomi Duna</i>	66
<i>Ha egyszer elmegyek</i>	67
<i>A boldogsághoz</i>	67
<i>Borospince emlékei</i>	68
<i>Akarom...</i>	68
<i>Kályhám sutjában</i>	69

Egy kép a falon	70
A reggel meséje	70
Alliteráló érzés	71
Mint istenedre... ..	71
Csók	72
Álmaim tekintete	72
Anyák napján	73
Ars Poetica	73
Sötétben járva	74
Veled jó	74
Álom tünde vigasza	75
Betakarlak szavaimmal	75
Nem vágyom a jövőt	76
Nyugalom szigetén	76
Lesütött szemmel	77
Ha szívem zenél	77
Mosoni-Dunánál	78
Az öreg cseresznye fa alatt	78
Csillagok fényében	79
Alszom	79
Tűzhölgy	80
Bodros felhők mögül	80
Nálad	81
Egy nyári emlék	81
Álmom királynője	82
Mint tóba dobott kő	83
Bódvaszilas felé	84
MNMMNM	84
Ima a hópihéért	85
Édesanyámról	86
Kályhám	86
Haldokló tél	87
Valentinák bálján	87
Szavakba öntve	88
Poros történet	89
Hóvirág	89
Et il y a toi, Et il y a moi.	
/ És (ebben) ott vagy te és ott vagyok én.	90
Csókod kincse	91
Vízesésnél	92
Tavaszi napfény	92
Búzavirág	93
Muskotály Cuvée	93

<i>Régi hős ifjak, magyarok</i>	94
<i>A bozótúz sorsa</i>	95
<i>Éji kék szemű angyal</i>	95
<i>Gyermekeként</i>	96
<i>Csók-merengő</i>	97
<i>Költészet napi gondolatok</i>	97
<i>Virágzó cseresznyefám</i>	98
<i>Életem anyala</i>	98
<i>Új erő a földből</i>	99
<i>Édesanyám kincses mosolya</i>	99
<i>Ki szeret, így vár</i>	100
<i>Emlékezés Gizella napon</i>	100
<i>Keleti álom</i>	101
<i>Vibráló táj</i>	102
<i>Egy pisszenést se</i>	102
<i>Langyos emlékezés</i>	103
<i>Trianon 95 éve</i>	104
<i>Egzotikus Kelet</i>	104
<i>Ágyamban</i>	105
<i>Elhaló emlékek</i>	106
<i>Vissza kellene váltani</i>	106
<i>Elérhetetlen</i>	107
<i>Az én hős nagyapám</i>	108-109
<i>Otthonom Kazincbarcika</i>	110
<i>Éjszaka nyugalma</i>	111
<i>Eső</i>	111
<i>Elaludt a gyertyám</i>	112
<i>Álom kincsem</i>	112
<i>Az élet</i>	113
<i>Talán él egy lány</i>	113
<i>Utószó</i>	114

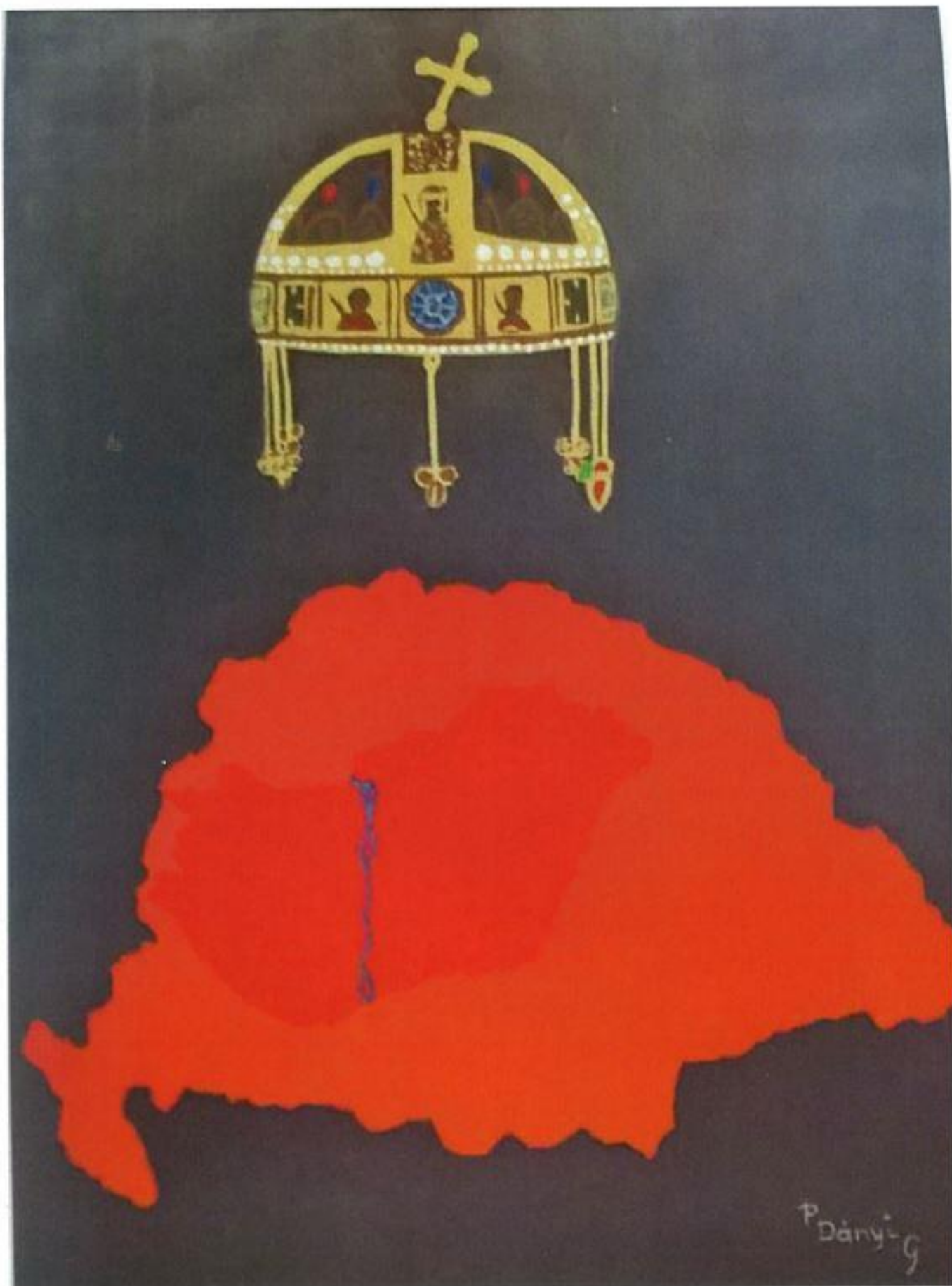
Galéria

Deák László Sándor

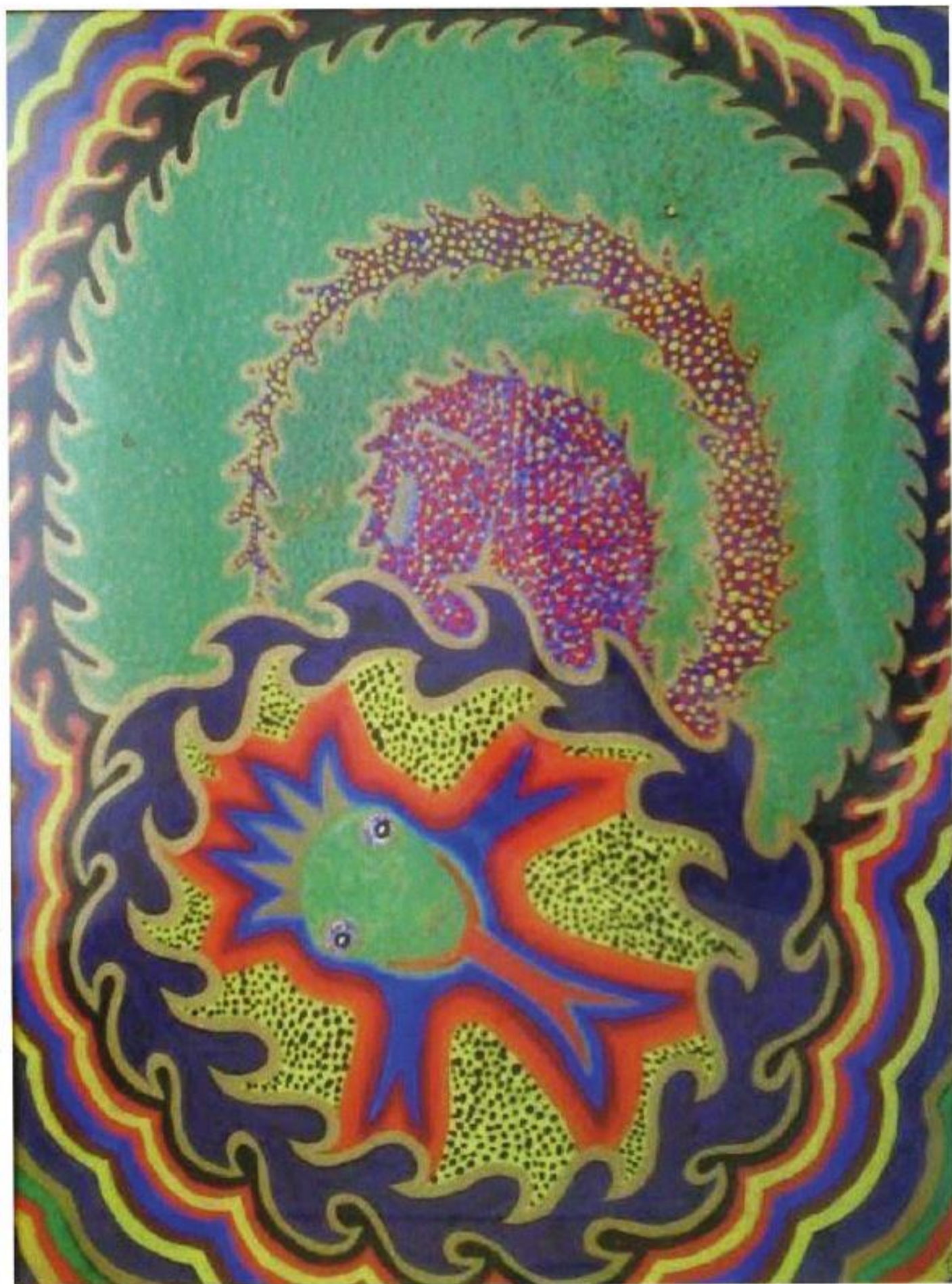
Trianon 95 éve
104. oldal

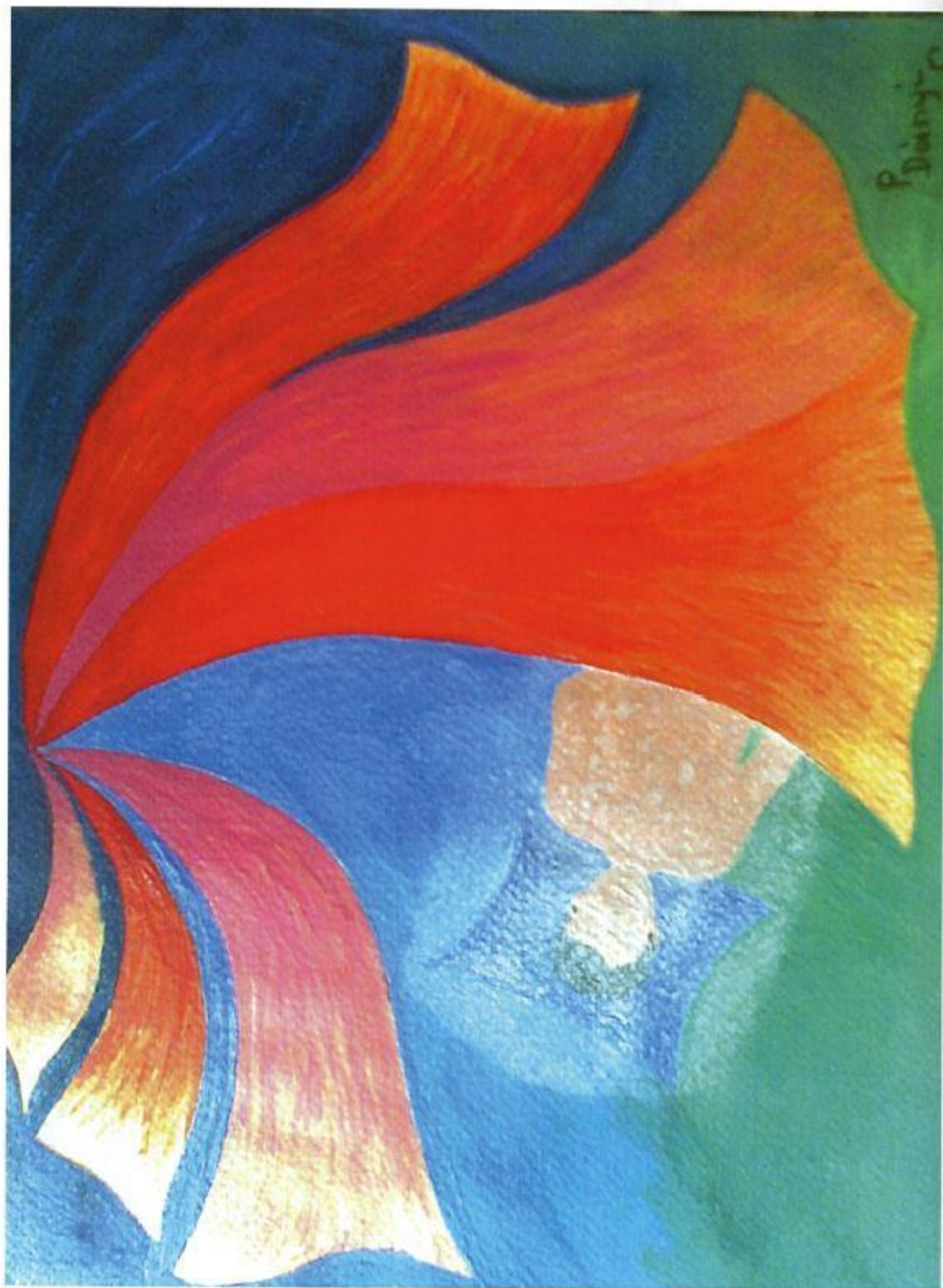
A szem
49. oldal

A telihold vágya
24. oldal

Álmaim szárnya
9. oldal

Éji nyugalom
18. oldal

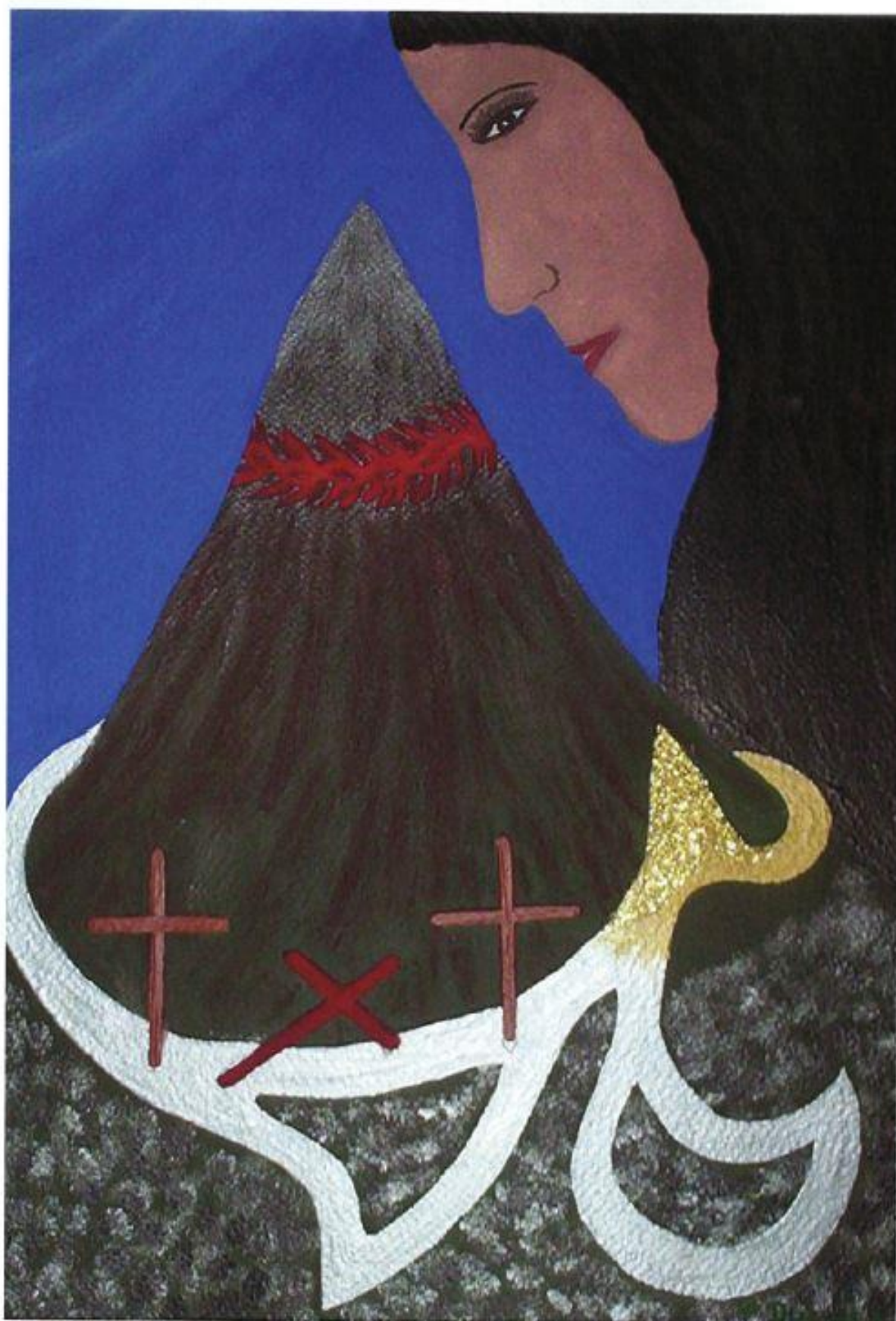
Ha szívem zenél
77. oldal

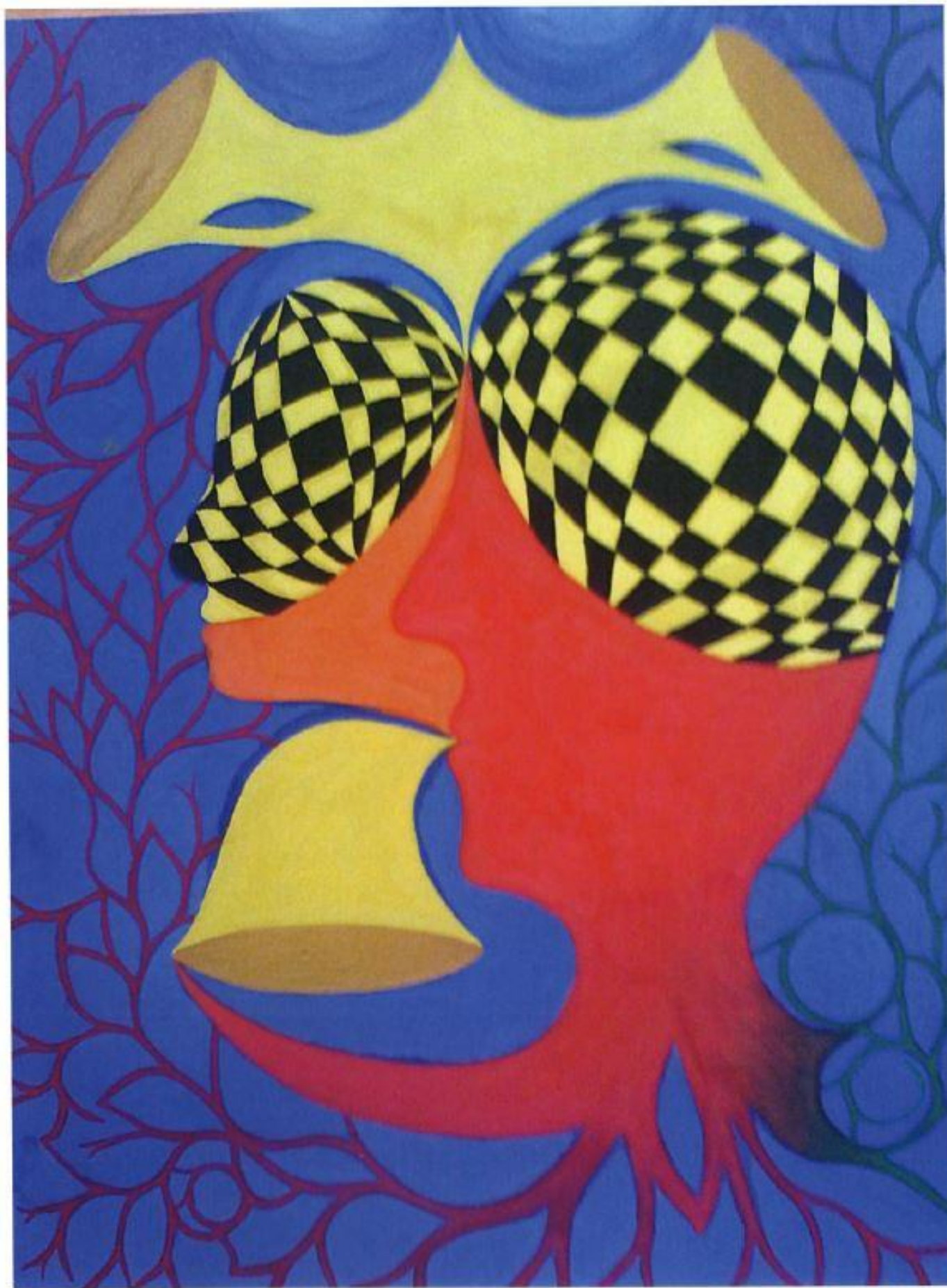
Karácsonyi álmom
29. oldal

Kiss Évike emlékére
14. oldal

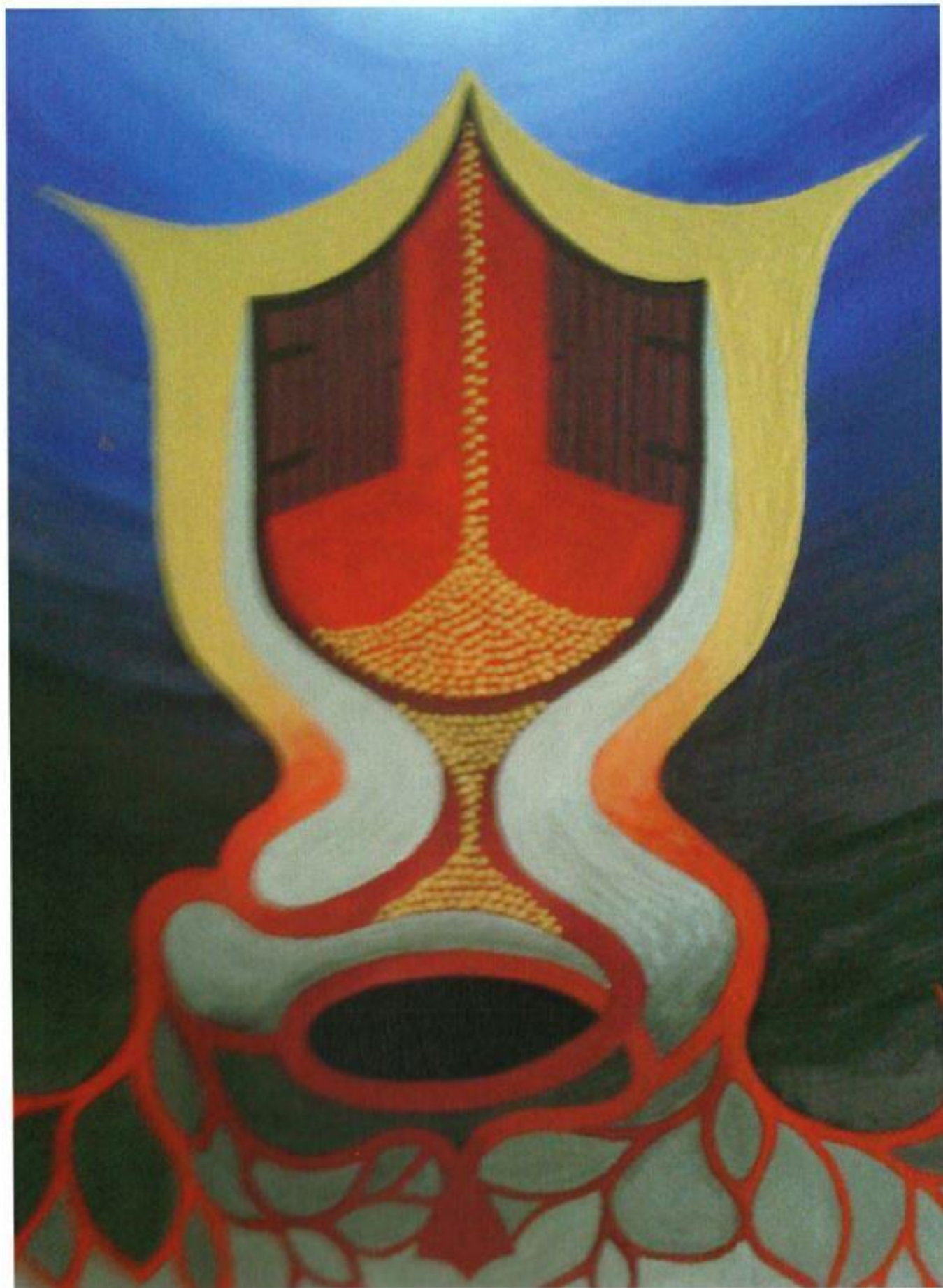

Langyos emlékezés
103. oldal

Marianna napra
13. oldal

Muskotály Cuvée
93. oldal

Tűzhölgy
80. oldal

Vágyom Rád
64. oldal

Városi Könyvtár
228:689

Egressy Béni Könyvtár Kazincbarcika

20330144874

Valentínák bálján
87. oldal